

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Wied, Gustav.; af Gustav Wied.
Titel Title:	<u>Erotik : Satyrspil i tre Akter</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Gyldendal, 1896
Fysiske størrelse Physical extent:	188 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

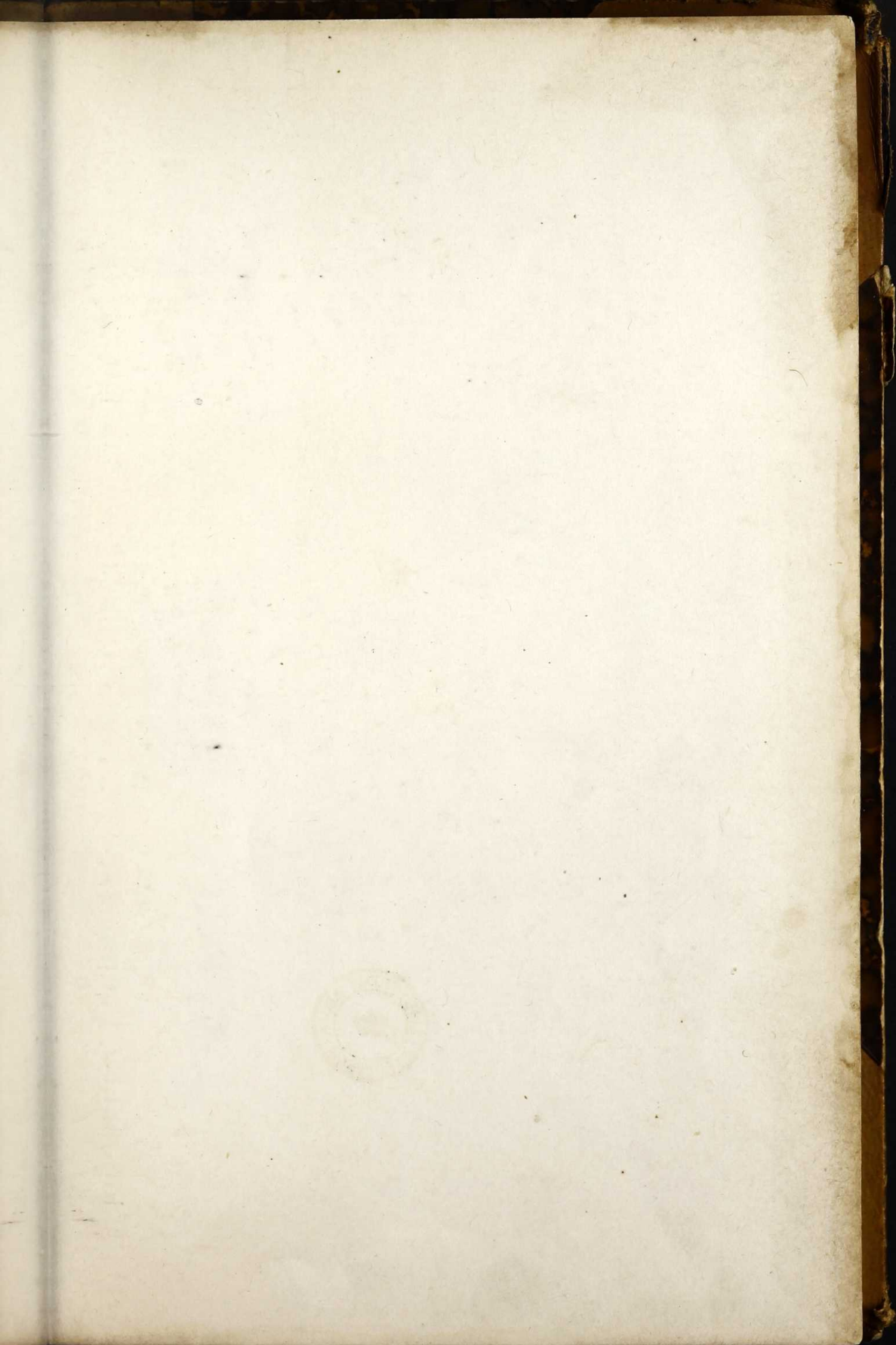
55. - 241.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021108287

EROTIK.

AF

R 96.

GUSTAV WIED

GUSTAV WILHELM

EROTIK

EROTIK

SATYRSPIL I TRE AKTER

AF

GUSTAV WIED

KØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN)

TRYKT HOS J. JØRGENSEN & Co. (M. A. HANNOVER)

1896

DIGTEREN OG VENNEN

DR. PHIL. SOPHUS SCHANDORPH

I

BEUNDRING OG TAKNEMMELIGHED

SPAG, Proprietær.
KRAFT, Gaardejer.
SNILD, Antikvitetshandler.
PETERSEN, Husbestyrerinde hos Spag.
SØRENSEN, Husbestyrerinde hos Kraft.
JENSEN, Syerske.
FRELSEMANDEN, } tjenende hos Spag.
INGER }
Tre Retshaandlangere.

Handlingen foregaar paa Spags Gaard, Grønholt.

Første Gang opført paa Dagmartheatret den 23. Marts
1896 med følgende Rollebesætning:

Spag: Hr. Sophus Neumann, Kraft: Hr. Alfred Møller,
Snild: Hr. Emanuel Larsen, Petersen: Fru Mathilde
Nielsen, Sørensen: Frøken Louise Winther, Jensen:
Fru Asta Kornbeck, Frelsermanden: Hr. William Wandahl,
Inger: Fru Alma Wandahl.

FØRSTE AKT.

En temmelig stor, men noget øde Ungkarledagligstue. De spredte Møbler gør Indtryk af at være sammenkøbte fra mange forskellige Auktioner. Værelset gør i det hele et pjusket og forsømt Indtryk. Ingen Hygge. For Vinduerne smalle, graa Jutegardiner. Ingen Tæpper paa Gulvet, og næsten ingen Billeder paa Væggene. I Baggrunden til højre et Chatol.

To Fag Vinduer til venstre. Fløjdør i Baggrunden ind til Spisestuen. To Enkeltdøre til højre: den længst nede mod Forgrunden fører ind til Spags Soveværelse, den oppe ved Baggrunden ud til Entreen.

Aften. Ved et stort, nøgent Bord imellem Vinduerne sidder **Petersen** (mager), **Sørensen** (fed) og **Jensen** (lille) og drikker Kaffe. **Sørensen** og **Jensen** i en Sofa.

Over Bordet brænder en tarvelig Hængelampe uden Skærm. Ild i Kakkelovnen.

PETERSEN

Mere Kaffe, Frøken Jensen?

JENSEN

Tak, Tak! En lille halv Kop kanské.

SØRENSEN

Jeg vil da nok ha' en hel!

PETERSEN

skænker og byder Kager

Hvilken Slags Bønner bruger De?

SØRENSEN
drikkende

Java . . . Dette her er Java.

PETERSEN

Naturlig!

JENSEN

Det troede jeg saamæn ikke, han vilde punge
ud til, hi hi!

PETERSEN

Det er vel noget, jeg bestemmer!

SØRENSEN
fedt

Vi har da gudskelov Krammet paa vore
Mandfolk, Frøken Petersen!

PETERSEN
spidst

Naturlig!

JENSEN
til Sørensen

Naar skal den deklareres, hi, hi?

SØRENSEN
med Værdighed

Ingen Flovser, lille Jensen!

JENSEN

Tror De ikke, jeg véd, hvorfor De sidder og
spiller Seksogtres med ham om Aftenen, hi, hi?

Men gudbevares, er det Vejen, saa siger jeg
 rigtignok: hæng bare i Københavner! For det
 maa ved Gud i Himmelen højest Rige ikke
 være morsomt at rende grasat og være Husjomfru
 hele sit Liv!

SØRENSEN

Er det maaske bedre »at rende grasat« og sy?

PETERSEN

tørt

Hvorledes har Deres Datter det, Frøken
 Jensen?

JENSEN

slaa øjeblikkelig Hænderne for Ansigtet og hulker

SØRENSEN

forskrækket bebrejdende

Men Gud, Petersen, hvor kunde De ogsaa!

JENSEN

hulkende

Ja . . . fordi man . . . nu engang . . . har
 været saa . . . uheldig . . .

PETERSEN

Bevares vel, jeg sagde det aldeles ikke for at
 fornærme Dem, min Bedste! men jeg har hørt,
 at den unge Pige har været syg, saa . . . Og
 jeg troede, at Barnets egen Moder . . .

JENSEN

Alvilda er ved Gud saadan en sød Pige . . .
 Hulkende Hun kan da ikke gøre for, at hendes
 Fader er et Bæst!

PETERSEN

Nej, Barnet er uskyldigt, naturlig! Men man
 skal se sig for, inden man indlader sig, min
 bedste Jensen!

SØRENSEN

grebet

Ja, det har De da saamæn ved Gud Ret i,
 Petersen!

JENSEN

Ja . . . I kan sagtens snakke! . . . I har
 Jeres . . . paa det tørre!

PETERSEN

skarpt

Maa jeg bede Dem udvikle Dem!

SØRENSEN

Ja, det maa jeg rigtignok osse!

JENSEN

tørre Øjnene

Ja, jeg mener, at baade Frøken Sørensen og
 De, Frøken Petersen, har nu været saa heldige at
 faa en Plads, der . . . Den ene tjener hos en
 Enkemand og den anden hos en Ungkarl . . .

SØRENSEN

De har vel ogsaa haft behagelige Ansættelser,
da De tog ud som Husbestyrerinde!

JENSEN

Nej, jeg har hele mit Liv været saa uheldig
at komme, hvor der var Kone!

PETERSEN

Sludder! De har da tjent to Aar hos Pastor
Brøndsted i Knækbølle!

JENSEN

uskyldig

Jamen, han var jo Præst . . .

SØRENSEN

Præster har vel ogsaa Lidenskaber.

JENSEN

paany hulkende

Nej . . . han . . . ha'de ingen!

INGER

ind fra Spisestuen i Baggrunden

Jomfru Petersen, her . . .

PETERSEN

afbrydende

Har jeg ikke sagt, at Du skal banke paa
Døren, inden Du kommer ind?

INGER

Hæ! næi; saa griner de andre a' mig!

PETERSEN

Hvem griner af Dig, om jeg tør spørge?

INGER

De andre . . . Sofie og Rasmus og . . .

PETERSEN

Du banker paa, siger jeg; og dermed Basta!

INGER

Hæ . . . Basta!

SØRENSEN

Gud, de Bondefruentimmer!

PETERSEN

til Inger

Hvad vil Du?

INGER

Smeden er nede i Køkkenet og vil ha' sine Penge.

PETERSEN

Herren er jo ikke hjemme!

INGER

Det har jeg sagt; men han vil ha' dem alligevel, si'er han. Nu har han været her fem Gange, si'er han.

PETERSEN
til Almenheden

De er saa paatrængende, de Haandværksfolk! Til Inger Sig, at han skal faa dem sendt over i Morgen!

INGER

Jamen han si'er, a' den kender han nok, si'er han.

PETERSEN

Hva' . . . ?

INGER

Han si'er, at den kender han nok!

JENSEN
fniser

PETERSEN
skarpt til Jensen

Hvad morer De Dem over, lille? Til Inger
Han kan selv komme igen i Morgen; sig det!

INGER

Det vil han osse . . . Men han sa'e til Frelsermanden, at Herren kunde rende og hoppe, forinden han gjorde et Arbejde for ham igen.

PETERSEN
bydende

Gaa!

INGER

Jo . . . Ud.

PETERSEN

lægger Haanden kraftigt paa Bordet

Her maa et andet Regimente her paa Grøn-
holt!

SØRENSEN

Ak ja, naar der ingen Kone er paa en
Gaard . . .

Pause

JENSEN

spidsnæset

De siger, at Proprietæren sidder lidt haardt
i det.

PETERSEN

Saa—aa? . . . Ja jeg hører nu aldrig efter
Sladder! . . . Er der ingen af Damerne, der vil
ha' en Kop Kaffe til? Der er en Slat paa Kanden
endnu.

JENSEN

Næ Tak.

SØRENSEN

Tak, jeg kan ved Gud ikke mere, Frøken
Petersen, den smagte saa dejlig!

Pause

SØRENSEN

til Petersen

Gi'er De ham Øllebrød om Morgenen endnu?

PETERSEN

Naturlig!

SØRENSEN

Ja, min vil jo ha' Æg.

PETERSEN

Man skal ikke forvænne dem! . . . Hvor falder for Resten saadan en Bondemand paa at spise Æg om Morgenen? Den Slags Folk plejer at stoppe sig med Grød.

JENSEN

fniser

PETERSEN

Hvad ler De af hele Tiden . . . lille?

SØRENSEN

for hvem der pludselig synes at gaa et Lys op

Hvis De tror, at vi er kommen herover for at blive stimuleret af Dem, Jomfru Petersen, saa tror De ved den evige Gud . . .

JENSEN

i Udbrud

Aa, der er nogen ude i Entreen!

PETERSEN

Sludder!

SØRENSEN

afgjort

Jo, der er, jeg kan ogsaa høre det!

Der lyder Skridt i Entreen. En rømmer sig og pudser Næse.

JENSEN
opskræmt

Gud, det er et Mandfolk!

PETERSEN

Skab Dem ikke! De har jo haft med Mandfolk at gøre før! Det banker paa Entrédøren Værsgod!

SNILD
stikker Hovedet ind

Aften, Damer!

JENSEN
skaar Hænderne for Ansigtet

Aa . . . næi . . . Gudd!

SØRENSEN
næsten ligesaa ulykkelig

Næi . . . det var da frygteligt, lille Jensen!

PETERSEN
med et skadefro Sideblik til Jensen

God Aften, Hr. Snild! Værsgod og kom indenfor!

SNILD
ind

Aften, Frøken Petersen! Aften, Frøken Sørensen! Af . . . svælger en varm Kartoffel Aften, Frøken Jensen! . . . Sikken en Fornøjelse!

Pause

SNILD

længer frem i Stuen

Tja—a . . . jeg skulde jo tale . . . tale med
Hr. Spag!

PETERSEN

Proprietæren er i Byen. Det er jo Markedsdag.

SNILD

Jeg tillod at formode . . . mode, at Hr. Spag
var vendt tilbage til den hjemlige Arne! . . .
Hr. Spag plejer jo ikke at opholde sig længe ude
efter Mørkets . . . Mørkets Frembrud . . . Hva'-
behager?

PETERSEN

Han kommer vist ogsaa snart. Værsgod og
ta' Plads! . . . Vil De drikke en Kop Kaffe?
Der er vist en Slat paa Kanden endnu.

SNILD

sætter sig paa Kanten af en Stol

Ah, Damerne har diverteret sig med Mokka! . . .
Tak, Frøken, Tak, Tak! . . . Men er jeg ikke
Damerne . . . Damerne til Ulejlighed?

PETERSEN

Da ikke mig!

SØRENSEN

ser paa Jensen

Mig heller ikke; men . . .

PETERSEN

Og hvad siger Frøken Jensen?

JENSEN

med Ryggen mod Snild

Hvis det ikke generer den Herre selv, saa . . .

SNILD

med Kaffe og Kage

Frøken Jensen og jeg har haft den Ære at kende hverandre paa et tidligere Tidsrum af vort Liv . . . Jeg ernærer det Haab, at Frøkenen ikke bevarer noget pinligt . . . pinligt Indtryk af mig?

SØRENSEN

betaget

Gud, hvor det Menneske har Sproget i sin Magt!

PETERSEN

til **Jensen**, der tier haardnakket som en lille Sphinx

Hørte De ikke, Frøken Jensen, at Hr. Snild snakkede til Dem!

JENSEN

stadig med bortvendt Aasyn

Aa den Taskenspiller ved vist bedst selv, hvad Indtryk han har gjort paa mig!

SNILD

Situasjonen . . . Til **Petersen**, der byder Kager Tak, Tak! . . . Situasjonen er pinlig for os begge . . .

Havde jeg anet, at Frøkenen netop residerede paa Grønholt denne skæbne . . . skæbnesvangre Aften, var jeg sandelig gaaet Hus forbi. Men jeg tillader mig at mene, at nu da Ulykken er sket . . . majs enfin: dannede Mennesker kan altid være i Stue sammen!

JENSEN

Vi har vist været tilstrækkeligt i Stue sammen, vi to!

SNILD

Ganske vist, vi har været betydeligt i Stue sammen, Frøken! Jeg mindes endnu disse Timer . . . Timer med megen Vemod. Jeg regner dem for de skønneste i mit ellers . . . sætter Kopperne fra sig ellers saa skønhedsforladte Liv! Til Petersen Tak for Kaffe . . . med Brød!

JENSEN

vender sig pludselig mod Snild

De har behandlet mig som en Skurk, har De!

PETERSEN

glad forventningsfuld

Naada!

SØRENSEN

forskrækket

Men lille Frøken Jensen dog!

JENSEN
hulkende

Ja, det er sandt, er det! Lige fra det første Minut, vi saa hinanden . . .

SNILD
undskyldende

Beklager meget, at Damerne skal blive Vidne til dette lidt . . . dette lidt pinlige Optrin!

PETERSEN

Aa, det har saamæn ikke noget at sige!

SNILD
til Jensen

Beklager ligeledes at maatte korrisjere Dem, Frøken Jensen! Det var i en Ballongynge paa Knapstrup Marked . . . Marked ved Kolding, at vore Øjne første Gang mødtes ^{drømmende} De var i hvidt med blaat! — og vi diverterede os i hver sin Ballon, saa en uhildet Betragter vil give mig Ret, naar jeg vover at paastaa, at jeg intet nævne . . . nævneværdigt vil kunne have tilføjet Dem ved nævnte Lejlighed. Og jeg vilde sandelig ejheller have haft nogen Grund dertil, thi — jeg tilstaar det frit for de øvrige tilstedeværende Damer! — Deres fortryllende Apanage, Frøken Amandag, har fra første Færd øvet en ligefrem . . . frem dæmonisk Indflydelse paa mine Sanser. Jeg skammer mig ikke ved at til . . . tilstaa det! . . .

SØRENSEN

betaget

At De kan være heftig paa saadan et Menneske, Frøken Jensen!

JENSEN

Har han da ikke ladet mig sidde alene hen med . . . med . . . uden at give mig saameget som en Øre til Klæder eller noget!

SNILD

slaar patetisk op med Haanden

Jeg véd, hvorpaa De sigter, Frøken . . . Frøken Jensen! Jeg aner, at De hentyder forborgent til vor fælles uskyldige Livsfrugt. Og mit Faderhjerte krummer sig sammen. Thi paa dette Punkt, men ogsaa kun paa dette! kan jeg med Føje angribes. *Sentimental* Ofte naar jeg vandrer paa min trætte Fod gennem Mudder . . . Mudder og Støv, og mit sløve Blik intet vinkende Ly kan skimte i Miles Omegn; da siger jeg til mig selv: Nikolaus Antonius Snild, Du har et Barn og en Moder, der begærer Dig! Men Du er uværdig at stedes for deres Aasyn, førend Du kan møde frem med de . . . med de Naalepenge, som et saadant Par kræve af Dig! Derfor, Amandag, har jeg ikke svaret paa Deres indtrængende Breve; og derfor vil De ikke se mig træde frem for Offentligheden som den natur . . . turlige Beskytter jeg er, førend jeg kan

gøre det med . . . gøre det med Guld og Ære!
 — Og maaske — læg Mærke til mine Ord, mine
 Damer! — og maaske vil det ikke trække i
 Langdrag!

JENSEN
 pludselig oplivet

Men hvad siger De, Snild?

SNILD
 reserveret

Jeg siger intet. Men jeg vilde ikke forholde
 Dem et Haab, som jeg selv nærer.

SØRENSEN
 god

Gud, hvor det var yndigt for Dem, lille
 Jensen!

PETERSEN
 tørt

Ja, hun har saamæn ogsaa ventet, det Skind!
 — Saa kan vi vel gratulere da?

SNILD

Tak, Tak, mine Damer; men lad os ikke . . .
 ikke foregribe Begivenhedernes Gang!

SØRENSEN
 til Jensen

Er De nu rigtig glad?

JENSEN
mistrøstig

Han har sagt det samme før . . .

SNILD

Det har jeg, Amandag, det har jeg! Haabet
beskæmmer ingen! Og denne Gang er det til
og med særlig begrundet! En næsten saa godt
som fast Ansættelse . . . Med Overgang Lad os
derfor række . . . række hverandre en trofast
Haand og banlyse enhver Mistro af vore Hjerter.

PETERSEN
til Jensen, der tøver

Men saa ræk ham dog Haanden, Menneske!

JENSEN
med fremstrakt Haand

Snyd mig nu ikke igen, Nikolaus . . .

SNILD
kysser galant Damens Haandlede

Hvor er Kvindesjælen dog mistænkelig!

SØRENSEN
puster af Betagethed

Aa . . . næi . . . Gud! Jeg kunde saamæn
osse falde for saadan et Mandfolk!

SNILD
med et Buk

Det vilde være mig en ublandet Fornøjelse
. . . nøjelse, Dame! Men Frøkenen er nok,

om jeg saa maa sige: kraftigere engageret,
hæ, hæ!

PETERSEN
river et Smil af

Hø, hø! han er god!

SNILD
pludselig alvorlig til Petersen

Véd De, Frøken, om Hr. Spag omsider er
bleven tilbøjelig til at skille sig af med Skabet?

PETERSEN

Naa, det er det, De er kommen for at snuse
efter! — Nej, det tror jeg ikke, Proprietæren
sælger; det har jo været hans Moders.

SNILD

Jeg har den dybeste Respekt for Piitets-
følelsen! Til Sørensen Deres Rokkokospejl, Dame . . .

SØRENSEN
afbrydende

Nej, det har været min afdøde Fars! han
brugte det altid til at barbere sig i.

SNILD

Gud bevare mig for at krænke . . . krænke
nogen som helst Art af Familiehellighed!

JENSEN

Hvad kan Du nu tjene paa saadant noget
gammelt Skramleri, Nikolaus?

SNILD

Tjene? næppe til Føden! Det er blot og bar videnskabelig . . . skabelig Interesse. Med et dybt Blik paa Jensen Denne min Sans for det højere har kostet mig mit Livs Lykke!

PETERSEN

Ih, Gud forbarme sig!

SØRENSEN

Det er ligesom at læse en Roman!

JENSEN

Da snød Du mig dog mit Hovedvandsæg fra.

SNILD
smerteligt

Aa, Amandag, jeg fatter ikke, hvor en taktfuld Kvinde som Dig kan bringe saadanne Ord . . . Ord over Dine Læber!

SØRENSEN
medfølende

Ja, det er ved Gud osse Synd, Jensen!

PETERSEN

Men hvor har De alle de Pakkenelliker, De saadan skraber sammen?

SNILD

Har? Jeg har dem sandelig ikke . . . ikke, min Naadige!

SØRENSEN

Hvor gør De da af dem?

SNILD

Jeg . . . æ . . . jeg skænker dem til Musæerne.

JENSEN

forundret bebrejdende

Skænker Du dem? Forærer Du dem?

SNILD

hurtig

Delvis, Amanda, delvis! . . . Direktørerne yder mig et mindre Grati . . . Gratiale . . . ale, som jeg saa substituerer for. Mange Gange byder andre mig det dobbelte; men de faar det ikke.

PETERSEN

Da vilde jeg da ved Gud la' dem faa det i Deres Sted, Snild, naar De kunde tjene mere ved det!

SNILD

Jeg gør det ikke, Frøken. Det er mod mit Princip. Sit Fædreland skylder man alt!

SØRENSEN

Jamen saa faar De jo aldrig samlet nogen Penge til Deres gamle Dage.

SNILD

slaar op med Haanden

Vel, saa lad mig dø paa det Offentliges Bekostning? Le røj est maar, vive le røj! som der

forleden stod paa en fortræffelig Daase, jeg solgte til Baronen paa Skovgaard.

SØRENSEN
begejstret

Aa—aa . . . !

JENSEN
Saa sælger Du da altsaa ogsaa til Baronen?

SNILD
Han bad mig, Amandag . . . bad mig paa sine høje Knæ! Han krøb efter mig gennem tre Salonger . . .

PETERSEN
afbrydende

Baronen eftertrakter ogsaa Proprietærens Skab, Snild.

SNILD
med en brat Drejning mod hende

Hvad . . . hvad siger De?

PETERSEN
Ja, han gør; han saå saa svært forlibt paa det, da han var et Svip herovre i Forgaars.

SØRENSEN
misundelig

Har Baronen nu været her igen!

SNILD
afgjort

Hr. Spag sælger det ikke til ham!

PETERSEN

Ja, det er der jo ingen, der véd!

SNILD

som før

Jeg tillader mig at gentage, Frøken: Hr. Spag sælger det ikke til Baronnen!

JENSEN

pludselig irriteret

Hvor kan Du nu sige det saa lige, Snild!

SNILD

Georg Spag og jeg er Venner, Amandag! Jeg kan sige, at vi engang var som David . . . David og Jeroborans, den Gang den ene rejste i Kvindeunderbeklædningsgenstande og den anden i Cigarer . . . garer og Foderstoffer.

SØRENSEN

Ja, det er sandt, De har jo ogsaa været Handelsrejsende.

SNILD

Det har jeg, Dame. Men da jeg ikke længere kunde gøre mig Haab om at møde Georg Spag paa min Vej . . . Vej, trak jeg mig ligeledes tilbage.

JENSEN

bebrejdende

Men Du havde ikke tyve Tusind Kroner i Sparekassen, saadan som Hr. Spag!

SNILD
galant

Nej, Mamon fik jeg ikke, Amanda; men jeg fik Dig paa Kolding Jærnbanehotel hæ, hæ, hæ!

SØRENSEN
henrykt

Hvor den Mand dog har Gaver!

PETERSEN

Ja Mundtøj skorter det ham ikke paa! Til
Snild Men hvad har nu alt det med Skabet at gøre?

SNILD

Det har saameget med Skabet at gøre, min Naadige . . .

PETERSEN
halvt smigret

Aa, De med Deres »Naadige«!

SNILD

Hæ, hæ, hæ! . . . Repeterer Det har saameget med Skabet at gøre . . . at jeg gennem en talrig Aarrække har lært Georg Spags Følelser for Familieklenodier at kende. Georg Spag forgudede sin Moder! Jeg har selv personlig tilbragt en Aften sammen med ham — vi fik et udmærket Stykke Lam og derefter koldt Bord — hos denne Dame . . . Dame, før hun døde. Jeg har aldrig set noget saa ophøjet!

PETERSEN

Naa? Ser paa sit Ur og rejser sig.

SNILD

Og derfor mener jeg, at sælger Georg Skabet, saa sælger han det til mig, som har set hans Følelser . . . hans Følelser i Flor.

JENSEN

Jeg tror nu, at han sælger det til den, der giver ham mest for det!

PETERSEN

Naturlig! Det vilde da osse være fjollet andet! . . . Gaar De med ned og ta'r mod Mælken, Frøken Sørensen? Nu maa de være færdig med at malke.

SØRENSEN

rejser sig

Ja.

SNILD

Gud, mine Damer, hvor det gør mig . . . gør mig ondt at maatte sige dem det: De er komplet poesiforladte! Trækker **Petersen** til Side og hvisker Men det plejer rige Arvinger gærne at være, hæ, hæ, hæ!

PETERSEN

Men . . . hva' . . . hvem har . . .

SNILD

Hæ, hæ, hæ, Naadige!

PETERSEN

Hvor kan De ellers ha' snuset det op?

SNILD

Ak, Frøken, man snuser . . . snuser saa mangfoldigt op paa sin Fart gennem Rummet!

PETERSEN

De kan vove paa at tale om det!

SNILD

Jeg tier som en Mur!

JENSEN

jaloux

Hvad er det, I to staar og tisker om?

SNILD

frem

Intet, intet, Barn! et rent Kabinetsspørgsmaal!
Jeg søgte Underretning om, hvorvidt det konver
. . . konvernerede Frøkenen at huse mig i Nat.

PETERSEN

Kom saa Sørensen!

Begge hen mod Døren.

SNILD

efter dem, lidt nervøs

Jeg véd ikke . . . ikke, om jeg maatte ledsage Damerne . . .

SØRENSEN

Nej Gud, De skal rigtig blive hos Deres
Forlovede!

Ud gennem Spisestuen med **Petersen**.

Pause

SNILD

gør et Par Pas hen mod Bordet, hvorved **Jensen** sidder

Int're . . . int'rese . . . int'resserer De Dem
ikke for Mejeridrift, Frøken?

JENSEN

med oprækkende Graad

Er vi nu . . . Dis igen . . . Nikolaus? . . .

SNILD

forfjamsket

Hæ . . .! Morer . . . morer Mælk og Smør
Dig ikke, Amandag?

JENSEN

som før

Næi . . .

SNILD

med genvunden Fatning

Da synes jeg dog ellers — rent bortset fra
Maaden paa hvilken Moder . . . Modersubstansen
løkkes fra Yveret — at selve Produktionen af
disse Naturer . . . Naturprodukter har megen
videnskabelig Interesse . . . hva'behager?

JENSEN

slaar Hænderne for Ansigtet, hulkende

Saadan taler Du altid, naar der er nogen,
Du vil narre, Snild!

SNILD

med en øm Bevægelse hen mod hende

Du græder? Det berører mig pinligt! . . .
Er det . . . er det vort Barn, Du tænker paa?

JENSEN

Baade paa det . . . og paa mig selv.

SNILD

bedrøvet

Aa, Amanda, har Du ikke mit Ord som Mand?

JENSEN

Det . . . har jeg haft . . . saa tit!

SNILD

Ja, Skæbnen har i Sandhed været os ugunstig!
. . . Men nu vil jeg tage Dyret ved Hornene!
Nu vil jeg . . . vil jeg handle! Hvor gammel
er Barnet?

JENSEN

Hun fylder syv Aar den 23. December.

SNILD

Ak ja, nu husker jeg det! Den lille . . .
Lillejuleaftens . . . Lillejuleaftensrose! Du sendte

mig engang hendes Kontrafej. Det er et kønt Barn!

JENSEN

Hun ligner Dig, Snild.

SNILD

rørt

Aa Herre Gud, gør hun det! Ja jeg elskede Dig jo ogsaa meget! . . . Du har Systue nu?

JENSEN

Ja, jeg maatte jo begynde paa noget. Og jeg har jo altid været snild paa Fingrene, véd Du.

SNILD

Og nu ønskede Du, hæ, hæ, hæ! nu ønskede Du at blive Snild over hele . . . over hele Kroppen?

JENSEN

dasker smilende ud efter ham

Føj, Nikolaus!

SNILD

Ja man har jo . . . man har jo Lune! Gaar din Stue godt?

JENSEN

Jo—o, jeg skraber da sammen til Føde og Klæder baade til mig og Alvilda.

SNILD

disträit

Alvilda? hvem er det?

JENSEN

Men Gud, Snild, det er jo vores Datter!

SNILD

Naa—aa, ja, ja! Navnet var mig for Øjeblikket . . . blikket ikke rigtig præsident! — Og nu er Du paa Besøj her?

JENSEN

Nej, jeg er ovre og hjælper Jomfru Sørensen med at sy Undertøj.

SNILD

Skal Damen ha' Kraft?

JENSEN

Ja, det bliver vel Enden paa det, at de løber sammen.

SNILD

med en Tilnærmelse

Ligesom vi to, Amanda . . . Putte!

JENSEN

rækker glad Haanden ud mod ham.

SNILD

reserveret

Lad os ikke . . . ikke foregribe Begivenhedernes Gang! — Hvormange Værelser har Du?

JENSEN

Jeg har tre og et Køkken.

SNILD

Kære, saa sidder Du jo bravt i det! En anden har næppe det, hvortil han kan læne sit Hoved.

JENSEN

hurtigt

Jamen de to Stuer lejer jeg ud, Snild.

SNILD

klapper hende distrait paa Skulderen

Ja, Du har altid været en fortræffelig Kvinde! Gaar pludselig hen og tager Beholderen ud af Hængelampen.

JENSEN

Men Gud, hvad gør Du dog der, Nikolaus?

SNILD

med Lampen i Haanden

Jeg vil betragte Skabet.

JENSEN

Hvad for et Skab, dog?

SNILD

Min Ven Georgs Mødrenearv.

Gaar med Lampen mod Døren til Spags Soveværelse.

JENSEN

rejser sig

Jeg tør ikke være her alene i Mørke!

SNILD

ind gennem Døren, som bliver staaende aaben

Saa følg mig, mit Barn!

JENSEN
følger ham.

SNILD
inde i Soveværelset, begejstret

Der staar det! Ægte Empire, Amanda!

JENSEN
Jeg synes, det er grimt.

SNILD
fortørnet

Hvad forstaar Kvinder sig paa Agurkesalat!
— Hold Lampen; jeg vil slaa Klappen ned!

JENSEN
Hvis der nu kommer nogen!

SNILD
Der kommer ingen! — Ser Du: Skufferne
her er indlagt med Citrontræ. Møblet er sine
300 Kroner værd mellem . . . mellem Direktører.
— Baronen kan bide sig i Næsen!

JENSEN
Skal vi saa ikke gaa ind i Stuen igen?

SNILD
Sæt Lampen og hjælp mig at trække Skuf-
ferne ud!

JENSEN
Jamen . . .

SNILD

Vil Du være min Hustru, saa træk!

Petersen og Sørensen ind fra Baggrunden.

PETERSEN

Du almægtige Skaber, hvad er dette her!

SØRENSEN

Jesus, hvor er Lampen!

JENSEN

inde i Soveværelset

Der er de, Nikolaus!

SNILD

skyder en Skuffe i

Stol paa mig!

Frem i Døren med Lampen i Haanden.

SØRENSEN

Der staar han!

PETERSEN

Nu har jeg i mine livfødte Dage . . .

SØRENSEN

Inde i Proprietærens Soveværelse!

SNILD

kommer helt frem fulgt af Jensen.

SØRENSEN

Og der er hun osse! Un — næi!

SNILD

stadig med Lampen i Haanden

De forstaar næppe Situationen . . . sjonen,
mine Damer . . .

PETERSEN

Nej, det véd den levende Gud, vi ikke gør!
Hvad render I rundt og føjter med Beholderen
efter?

SNILD

lidt forfjamsket

Vi havde været mere . . . mere graverede
uden Beholder, tykkes det mig . . .

JENSEN

under Graad

Vi var bare . . . inde . . . og se paa . . .
Skabet.

SNILD

som før

Min Veninde . . . inde har Ret, vi var bare
inde . . . inde at se paa Skabet!

PETERSEN

arrig

Men saa staa dog ikke der og dingl med den
Lampe, Menneske! sæt den hen paa Plads!

SNILD

bukkende

Jo, saa gerne! Sætter Beholderen hen i Lampen. Vender
sig, konverserende Naa, mine Damer . . . Damer, hvor-
ledes skæppede saa Mælken?

INGER
hurtig ind

Der er Herren, Jomfru! Vi kan høre Vognen
nede ved Kraftes. Ska' Frelsermanden om i
Svinget med Lygten?

PETERSEN

Ja, han skal. Men lad ham nu ikke slaa den
i Stykker.

INGER

Ska' jeg gaa med?

PETERSEN

giver sig til at samle Kaffetøjet sammen

Hvad skulde Du det for?

INGER

Næi . . . Ud.

SØRENSEN

Ja, saa skynder vi os hjem!

PETERSEN

Ja, skynd Jer bare!

JENSEN

Naar ses vi igen, Nikolaus?

SNILD

Jeg resterer her paa Egnen et Par Dage.

SØRENSEN

Kom nu, Frøken Jensen! Vi løber gennem Haven. — Farvel, Frøken Petersen! Farvel, Snild! — Og Tak for Kaffe!

SNILD

Farvel, Dame! Jeg skal have den Ære . . . Ære at komme over i Morgen og se paa Deres Spejl!

SØRENSEN

De skal faa det for 50 Kroner!

SNILD

truende med en Finger

Naa, naa, naa, Dame!

PETERSEN

har været inde at hente en Hjemmefrakke og et Par broderede Tøfler i Spags Sovekammer. Hun anbringer disse Sager ved Kakkellovnen.

Kan De snart komme afsted, lille Jensen!

JENSEN

Saa ses vi i Morgen, Nikolaus!

SNILD

med et Fingerkys

Jeg slumrer for din Kammersdør i Nat!

SØRENSEN

henrykt

Aa—aa, det kære Mandfolk!

JENSEN

Hi, hi! — Farvel, farvel!

Ud gennem Spisestuen med Sørensen.

Pause.

PETERSEN

vil gaa med Kaffetøjet.

SNILD

nærmer sig

Frøken, et Ord?

PETERSEN

standser

Naa?

SNILD

skælmsk

Hæ, hæ, hæ — hæ!

PETERSEN

haardt

Hva' gaar der af Dem?

SNILD

endnu nærmere

Sig mig . . . hæ, hæ, hæ! sig mig, skal jeg
saa tie . . . tie baumstille med Arven?

PETERSEN

Naturlig! Det kommer jo ingen ved!

SNILD
stiller sig op

Saaledes . . . hæ, hæ, hæ! saaledes ser altsaa en 6000 Kroners Pige ud!

PETERSEN
smigret

Aa, De . . . Fransfus!

SNILD
blinker snedigt

Skulde jeg ikke — det er bare et Spørgsmaal, Naadige! — skulde jeg dog ikke . . . ikke aabenbare et lidet Vink for en Enkelt?

PETERSEN
forstiller sig

Og hvad skulde saa det være for »en Enkelt«, om jeg tør spørge?

SNILD
Hæ, hæ, hæ! Skælms . . . Skælmsmesterinde!

PETERSEN
gaar

Aa—rr, Fjantemikkel!

SNILD
efter hende

Kender ikke den Gud Amorsen?

PETERSEN
forskrækket

Der er Vognen!

SNILD

Naa? Skal jeg saa tie?

PETERSEN

i Døren

De kan jo gjerne la' et Ord falde til . . . til
en Enkelt! Ud.

SNILD

ene

Hæ, hæ, hæ! — Nu er Skabet mit!

Vandrer smaanynnende rundt i Stuen og undersøger Møblerne, som imidlertid aldeles ikke synes at finde Naade for hans Øjne.

Saa lyder der Vognrummel, som standser op udenfor Huset. **Petersen** kommer farende gennem Værelset og aabner Døren ud til Entreen. Man hører Fodtrin og Stemmer derude, og lidt efter ses **Frelsermanden** med Lygten.

Snild har stillet sig i Position for at hilse.

SPAG

ude i Entreen. (Han taler med en halvt træt, halvt gnaven Stemme, der aldeles rytmisk synes at løbe op ad et snart længere, snart kortere Skraaplan for pludselig fra dets højeste Punkt at styrte sig i Dybet. Hvorpaar han tager fat paa Skalaen igen. Saaledes:

i én vuggende Uendelighed.)

Ja kør saa kun over, lille Niels! Man hører Vognen køre fra Døren. Raaber: Men glem nu ikke at gi' Hestene Vand, som Du plejer! Taler Hvad si'er De Kraft? . . . Hva'? . . . Jo vist saa, kom

nu ind og faa en Haandfuld Varme! . . . Godaften, lille Petersen! Aa Herregud, vær saa god at lukke Døren ind til Stuen! Frelsermanden er her jo med Lygten! . . . Tørvne er dyre!

Døren lukkes. Snild bliver staaende i en afventende Stilling. Saa aabnes Døren igen.

SPAG
paa Tærskelen

Ja, undskyld, jeg gaar først Kraft! men her er jo kun saa lille Plads; det er jo kun et ringe Hjem jeg har; men gæstfrit; efter Formue.

KRAFT
i Entreen

Gaa De bare ind, Spag! Jeg har jo Petersen, ha, ha!

SPAG
ind. Lukker Døren og gaar hen til Kakkellovnen uden at se Snild. Skutter sig og varmer Hænderne og taler med sig selv.

Aa Herregud, ja! Det er som Fru Lauritzen sagde til Frøken Simmelkjær: Vi maa være Vorherre taknemmelige, naar bare vi har at bide og brænde! saalænge det va . . .

SNILD
frem

Aften, Hr. Proprietær!

SPAG
uden mindste Overraskelse

Godaften, Snild! Er De der? Jeg troede De var død.

SNILD

Nej . . . hæ, hæ! Ukrudt . . .

SPAG

uden at høre paa ham

Det er jo saalænge siden, De har været her.
Og der dør jo saamange.

KRAFT

ind fra Entreen fulgt af **Petersen**

I Kongens og Lovens Navn: Go'daw i Stuen!

SNILD

Aften, Hr. Kraft!

KRAFT

Men hva' Fanden, der har vi jo Grossereren!
Har De faaet Snus paa en eller anden gammel
Benrad, siden vi har Fornøjelsen at se Dem her-
oppe?

SNILD

Hæ, hæ, hæ! ja; noget i Retningen . . .
Retningen, Hr. Kraft.

SPAG

Har De mine Tøfler, lille Petersen.

PETERSEN

Naturlig!

Henter Tøfler og Frakke og hjælper **Spag** at skifte.

KRAFT

peger paa Parret

Se nu der! Og saa klager det gamle Bæst endda saa gudsjammerligt over, at han ingen Hygge har!

SNILD

Kvinden er Hjemmets . . . Hjemmets Laurbærkrans! — Men De er jo da ogsaa saa lykkelig at eje en Fe inden Døre, Hr. Kraft.

KRAFT

De maa sgu hellere sige: en fed! ha, ha, ha!

SNILD

pligtskyldigst

Hæ, hæ, hæ!

SPAG

Værsgod at ta' Plads, mine Herrer. Men jeg kan ikke byde Dem Cigarer, for jeg ryger jo ikke selv.

SNILD

trækker et Par Cigarer indsvøbt i Avispapir op af Vestelommen

Maa ikke . . . ikke jeg ha' den Ære?

KRAFT

tager en

Tak skal De ha'!

SPAG

tager ligeledes en

Tak, Snild! Den er rar at ha', naar Baronens kommer.

KRAFT

peger paa Spag

Ja, han har Satans fine Bekendtskaber, Far!

PETERSEN

Ønsker Herren at spise til Aften straks?

SPAG

Næ Tak, lille Petersen, vi sparer Aftens-
maden; jeg har spist i Byen.

KRAFT

Ja, vi har spist i Byen, Jomfru. Jeg ga' Bøf
med Spejlæg! Hva' behager, ha, ha!

SPAG

Ja, Kraft kan sagtens! Det var som Kam-
merjunker Knipschildt sagde til Skovrider Basse:
De kan sagtens, Basse, De har Deres faste!

KRAFT

Jeg har sgu ikke mere fast end De, Spag!
Ja det skulde da være Kødet, ha, ha! Men Snild
skal han ikke ha' noget at spise?

SNILD

Tak . . . hæ! Tak, jeg . . .

SPAG

gnaven

Trænger De til noget, Snild?

SNILD

ser spørgende hen paa **Petersen**, som nikker

Tak ja, maaske en lille Bid.

KRAFT

Ja, begribeligvis skal han ha' Mad! Saadan nogle Durkløbere er altid skrupsultne.

PETERSEN

til **Spag**

Jeg kan jo skære et Par Stykker paa en Tallerken.

SPAG

Ja, gør det, lille Petersen; med lidt Paalæg.

KRAFT

Og noget Drikkelse!

SNILD

Tak, Tak, Hr. Kraft!

SPAG

arrig til **Kraft**

Det er da ellers mig, der gi'er! — Er De ogsaa tørstig, Snild?

SNILD

Megen Tak, ja; en lille Bajer . . . Bajer var ikke ilde!

KRAFT

Og en Snaps, Grosserer, ha, ha!

SPAG
vrisser

La' nu være, Kraft! Til **Petersen** Ja, vil De saa skære et Par Stykker Smørrebrød, lille Petersen; og et Glas Hvidtøl. Jeg har det jo kun i al Tarvelighed.

PETERSEN
Ud.

KRAFT
Hør det er sgu sandt, Snild! jeg kan fortælle Dem noget!

SNILD
Og hvad er saa det, Hr. Kraft?

KRAFT
Jo, der sidder en lille Vipstjært ovre hos mig, som De har Bekendtskab til.

SNILD
En Vipstjært; meget godt hæ, hæ, hæ! Men mon vi ikke snarere kunde kalde den en Skrædder . . . Skrædderfugl?

KRAFT
Ha, ha, ha! Jo det har De Fanden galemig Ret i! Skrædderfugl, den er god, ha, ha—a!

SNILD
smigret

Hæ, hæ, hæ!

SPAG

der staar henne ved Kakkelovnen og kryber sammen.

Jeg tror nu alligevel, jeg er bleven lidt forkølet, Kraft, paa Turen.

KRAFT

Saa—aa?

SPAG

illustrerer sin Udtalelse

Ja, for naar jeg saadan sætter en Finger paa det ene Næsebor, saa kan det ikke komme ud igen.

KRAFT

Ta' en Romtoddy!

SPAG

Aa, Herregud, ja; De har Deres paa det tørre.

KRAFT

vender sig mod ham

Hør, Spag, jeg kan sgu meget godt lide Dem, det véd De ogsaa. Men De er en Pibestilk, er De! en rigtig ærke Pibestilk! Og det kan De meget godt faa skriftligt paa stemplet Papir med Rettens Segl og Vitterlighedsvidner og det hele! — Hva' Snild?

SNILD

undvigende

Vi er jo ikke alle gjort af samme Ler, Hr. Kraft.

KRAFT

Næi, det kan gerne være! men saa er sgu osse Spag gjort af Pibeler!

SNILD

Hæ, hæ . . . bryder forskrækket Latteren af.

SPAG

til Kraft

Jaja, De kan sagtens spøje, De har Deres hyggelige Hjem, og Deres Udkomme, og en behagelig Husholder; og De har haft en lille Kone. Og nu har De Minderne.

KRAFT

Aa ja, jeg klager ikke! Men De kan jo ogsaa gifte Dem, hvis det er det, De trænger til.

SPAG

Og hvem tror De vil ha' saadan en gammel Kramsfugl?

SNILD

ivrig

Undskyld, Hr. Spag, men De undervurderer . . . derer Dem i allerhøjeste Grad! Jeg for mit personlige Vedkommende kender talrige Kvinder . . .

KRAFT

Ja, han kan sgu faa Koner nok, vist kan han det!

SPAG

Javel kan jeg faa Koner, mine Herrer, for man er jo da i sine bedste Aar, endnu. Men de skulde jo være lidt unge og med Kød; jeg holder ikke af gammel Ribbenssteg; og lidt Dannelse. Naar man er kommen fra et bedre Hjem, som jeg, saa er man kræsen. Det var som min gode Mo'r sagde: gift Dig ikke under din Stand, lille Georg! Og lidt Klaver skulde de gerne spille i Mørkningen. Og passe Mejeriet. Nu har jeg jo faaet mig den nye Centrifuge. Det ene med det andet — og saaden!

SNILD

betænkelig

De stiller . . . stiller store Fordringer, Hr. Spag!

KRAFT

til Spag

De maa da ellers ha' set Pigebørn nok paa Deres Rejser og kunnet kigge Dem et ud.

SPAG

Javel saa, min gode Kraft, jeg har jo ogsaa været med paa Kridtpiben, men jeg stiler højere, skal jeg sige Dem, naar det gælder Ægteskabet. For jeg blev jo altid modtaget, ser De, som en kær Gæst, i Hjemmene, da jeg rejste; og jeg laa der jo gerne Natten over; naar de da vilde ha' mig. Og saa var der voksne Sønner,

Studenter og Kandidater i Ferien. Saa jeg er jo vant til at omgaas dannede Mennesker og saaden, og unge Damer. Men dengang var jeg jo ikke i Stilling. For hvad er en Pjalt Probereuter ekstimeret. Og saa samlede jeg sammen, hvad jeg saaden kunde spare og købte Grønholt, min lille Gaard, for at faa et Hjem, da min gode Mor døde. Ak ja, og nu sidder jeg her!

KRAFT

Og har snart sat her i fem Aar.

SPAG

Ja; og min lille Kapital er gaaet.

KRAFT

tvivlende

Aa—aa . . .

SPAG

hidsig

Jo, den er Kraft! for jeg har jo ikke rigtig Overblik. Og Konen er heller ikke kommen. Det ene med det andet — og saaden!

KRAFT

Jeg synes nu for Resten, at man har det meget rart som Ungkarl! Hvad siger De, Snild?

SNILD

undvigende

Sagen har jo sine tvende Sider, Hr. Kraft!

KRAFT

Ja, det kan sgu osse gerne være, det ender med, at man gaar hen og gifter sig igen ha, ha!

SPAG

Det gør De nok, Kraft! for Kvinden smykker Huset som en Ranke, si'r Digteren.

SNILD

sonderende

Men De har jo, Hr. Spag . . . De har jo Frøken . . . Frøken Petersen . . .

KRAFT

giver afsides Snild et gemytlig Albuspuf

Hø, hø, Fusentast!

SPAG

Jeg har jo Petersen, ja; min lille Husholder. Men hun er jo lidt kort for Hovedet til Tider, og saa er hun saa mavver!

KRAFT

Og saa er hun jo heller ikke hans Kone!

SPAG

Og saa er hun jo ikke heller min Kone nej, og det gør meget, for det er jo som Etatsraad Mumme sagde til Løjtnant Feltspath: man savner Madame!

KRAFT
tankefuld

Saagu' . . .

SPAG

Og sin Husholder skal man ikke røre. Etatsraaden maatte da gifte sig med sin.

KRAFT
rejses sig

Ja, véd De hvad, Spag, naar en Etatsraad kunde gøre det, saa kan vi andre sgu da osse, ha, ha!

SPAG

Ja, De har nu ikke den fine Dannelse, Kraft. Og det kan De paa en Maade være glad ved!

KRAFT

Det er jeg sgu osse! . . . Naa, Farvel! Ja vi ses jo nok i Morgen?

SPAG

Nu er der da igen én af mine Kør, som ikke kan rejse sig. Det er den, jeg købte af Søren Hjulmand. Alle Mennesker snyder mig! — Hva' gi'r De Deres Kør, Kraft?

SNILD

Hæ, hæ, hæ! han . . . han gi'r dem sandsynlig . . . synligvis Kraftfoder!

KRAFT

braser ud i Latter

Ha, ha, ha—a! De er en Ildhund, Grosserer!
Kraftfoder, haa, haa—aa! — Hør, gaa med hjem
og faa en Seksogtres og en Puns!

SNILD

Kan desværre ikke! Beklager . . . klager det;
men jeg har Affærer med Hr. Spag.

SPAG

gnaven

Herregud, hvad kan det være!

KRAFT

De vil kanske købe hans Morgensko til det
oldnordiske Museum ha, ha? Til Spag Ja vi kan
jo snakke om Køerne i Morgen, for nu vil jeg
sgu hjem! Farvel, farvel! Til Snild Ja, Dem ser vi
vel ogsaa i Morgen?

SNILD

Skal være mig en Ære!

KRAFT

ud gennem Entreen.

SPAG

raaber

Husk at lukke Døren, Kraft.

KRAFT
i Entreen

Jovel!

Pause.

SPAG
surt

Ja, De skal vel være her i Nat, Snild?

SNILD

Megen Tak, ja! Hvis det da ikke . . . ikke . . .
ikke falder til Ulejlighed?

SPAG

Nogen Ulejlighed er det jo altid. Har De
maaske et andet Sted!

SNILD

Nej . . . næ, næ det har jeg ganske vist
ikke! Men . . .

SPAG

De kan jo tale med Petersen . . .

SNILD

Frøknen og jeg har . . . vi har . . .

SPAG

Naa I har? ja saa er det jo godt; for hun
plejer altid at være saa kedelig, naar her skal
ligge no'en. Sukker Ak ja, aa Herregud ja! Trykker
sig med en Finger paa den ene Side af Næsen Jeg er nu bleven

forkølet paa den Køretur! Jeg kender det, naar Næsen ikke kan slaa tilbage!

SNILD

Turde jeg hæ! turde jeg anbefale Dem et Sympatiraad?

SPAG

Og hvad er saa det, da?

SNILD

Det er at ta' en hæ, hæ, hæ! . . . ta' en Kvinde om Halsen!

SPAG

De ligner Dem selv, Snild; De har ingen Sorger!

SNILD

Nej Gud være lovet, Vorherre har hidtil behandlet . . . handlet mig med nænsom Haand! Sentimental Aa det var skønne Dage, Hr. Spag, skønne Dage, da vi drog afsted sammen! Disse Ture over Land og Hav, disse . . .

SPAG

gnavent afbrydende

Ja, da var vi jo unge! — Der er for Resten ogsaa dem, der siger, at en Strømpe skal være godt.

SNILD
overrasket

En Strøm . . . Strømpe? Ja—a, ja, jamen
det skal være den højre!

SPAG

Naa . . . Gaber og strækker sig Er De ikke søv nig,
Snild?

SNILD

Jo . . . Men tillad . . . tillad mig at nævne
det! Jeg synes før, De var saa venlig at tale om
en Bid Brød?

SPAG

Aa, Herregud, har De ikke faaet det endnu?
Man savner jo Madame! Hen til Spisestuedøren og kalder
Lille Petersen, vil De ikke være saa god at
komme lidt herind!

PETERSEN
kommer.

SPAG
peger

Han skulde jo ha' en Mundfuld Mad, lille
Petersen.

PETERSEN

Den har saamæn staaet inde i Spisestuen en
hel halv Time!

SNILD
vil styrte sig ind i Spisestuen.

SPAG
griber fat i ham

Næ, vil De ikke ta' den her ind, lille Petersen.
Saa behøves der ikke at tændes. Petroleummen
er dyr.

PETERSEN
henter Maden.

SNILD
sætter sig til at spise graadigt.

SPAG
Og saa bliver han her i Nat, siger han.

PETERSEN
Det véd jeg! Jeg har redt til ham inde paa
Sofaen i Spisestuen. Til snild Men vi kan ikke ha'
Dem liggende her og svømme en tre-fire Dage
ligesom sidst!

SNILD
med Munden fuld af Mad

Bevares, Naadige, bevares! Jeg ta'er bort med
Morgen . . . Morgenrødens Vinger i Overmorgen!

Der lyder Træskotrin i Entreen. **Frelsermanden** træder ind uden
at banke paa. Han har sat Træskoene fra sig udenfor Døren, men
Frelserkasketten har han beholdt paa Hovedet. Han har en stor Stald-
lygte foran paa Maven.

FRELSERMANDEN
Go'avten Til snild] Og velbekomme, naar Di
faar spist! Hænger nogle Nøgler op paa et Søm i Dørkarmen. Her
er Nøglerne.

SPAG

Har jeg ikke tit nok sagt, lille Rasmus, at Du skal banke paa, før Du kommer ind?

FRELSEMANDEN

Jo.

SPAG

Hvorfor gør Du det saa ikke, naar din Principal siger det?

FRELSEMANDEN

Næ, for di griner a' mig.

SPAG

Hvem griner, lille Rasmus?

FRELSEMANDEN

Det gør Inger og Sofie og di andre.

SPAG

Saa grin igen, lille Frelsermand! Tror Du ikke, der er mange, der griner af mig?

FRELSEMANDEN

Jo. — Og saa skulde jeg ha' Konernes Dag-løn, der har lagt i Roerne.

SPAG

Aa Herregud, hvormeget er det? Tag Huen af, lille Rasmus!

FRELSEMANDEN

tager Huen af

6 Kroner og 63.

SPAG

De Penge, De Penge! Tager Portemonnæen op og roder
i den. Jeg har kun tre Kroner, lille Frelsermand;
tror Du ikke, de kan nøjes med dem?

FRELSEMANDEN

Jo; saa ka' di jo bekomme di andre paa
Lørdag.

SPAG

Ja; saa gaar da den Tid! Giver ham Pengene Aa
Herregud ja!

FRELSEMANDEN

Go'nat! Ud.

SPAG

Godnat, lille Rasmus! Husk og sluk Lygten!

PETERSEN

frem

Smeden har været her igen og skulde ha'
sine Penge for Opsætningen af Centrifugen.

SPAG

Men, lille Petersen dog, nu har jeg lige
betalt tre Kroner!

PETERSEN

Hvad kommer det Smeden ved?

SPAG

Nej, det gør det ikke nej; men det er dog
Penge altsammen. Vi stakkels Agrarer!

PETERSEN

Og saa var der den Ølregning!

SNILD

nikker opmuntrende til hende.

SPAG

Aa Herregud ja . . .

PETERSEN

Og Urtekræmmeren!

SPAG

Jeg er saa forkølet . . .

PETERSEN

Og Herren har vel husket at betale sine
Renter til Kreditforeningen? Ellers kommer de
vel kørende herud ligesom sidst. Nu er vi i
November!

SPAG

fuldstændig til Rotterne

Men lille Petersen dog, hvor skal jeg ta'
dem fra, hvor skal jeg ta' dem fra?

PETERSEN

Ja, mig kommer det naturlig ikke ved, om Herren bliver jaget fra Gaarden! — Godnat
Hurtig ud.

Pause.

SNILD

lægger sin Haand paa Spags Skulder

Georg . . .

SPAG

vrisser

Hva' vil nu De! La' mig ha Fred, Mand!

SNILD

Tror De paa Venskab, Georg Spag?

SPAG

som før

Næ jeg gør saamæn ikke!

SNILD

overrasket

Det var . . . det var meget!

SPAG

rejser sig

Nu skal vi i Seng, Snild. Jeg er forkølet.

SNILD

Saa gerne . . .! Men jeg havde et Punkt af betydningsfuld Vigtighed at tale . . . tale med Dem om.

SPAG

der nusler rundt i Stuen

De gaar jo ikke i Søvnne vel?

SNILD

I . . . i Søvnne . . . næ desværre, det gør jeg ikke . . .

SPAG

standser foran ham

Ja saa godnat, Snild! og sov behageligt!

SNILD

griber hans Haand

Godnat Hr. Spag, godnat, godnat! — Der var jo rigtignok noget . . . noget, jeg . . .

SPAG

Ja, lad det vente til i Morgen! Jeg kan ikke ha' mere i mit Ho'de! Gaar pludselig hen og blæser Lampen ud. De er vel vant til at klæde Dem af i Mørke? Det gør jeg altid. Saa sparer vi Lyset.

SNILD

famler omkring

Ja bevares, bevares! Men hvor . . . hvor er Døren til Spisesa . . . Spisesalonen?

SPAG

tager ham ved Armen

Nu skal jeg hjælpe Dem. Leder ham Der er den.

SNILD

Tak, Tak, nu ser jeg . . . nu føler jeg den!
— God rolig . . . rolig Nat, Hr. Spag! Ud.

SPAG

ene

God nat, Snild! Hen mod sit Soveværelse Aa Herregud ja, det var som Dampmøller Kaspersen sagde til Linnedvæver Giese: laa der endda en lille Frue og ventede!

Tæppe.

ANDEN AKT.

Næste Dags Formiddag.
Samme Dekoration.

Snild gaar forfrossen op og ned ad Gulvet. Lidt efter træder **Spag** ind fra sit Soveværelse iført Morgensko og en gammel, broget Slaabrok.

SNILD

Morgen, Morgen, Hr. Proprietær!

SPAG

morgenarrig

Godmorgen, Snild. — Ja, det er jo lidt sent. Man hænger jo ved Dynerne. — Jeg synes, her er koldt?

SNILD

Tja — overmaade tempere . . . reret er her ikke.

SPAG

gaar hen til Vinduet og ser paa et Termometer, der hænger udenfor Ruden

Det fryser jo ogsaa to Grader. Aa Herregud, skal vi allerede ha' Vinter!

SNILD

Vi er jo alle underkastet Naturens Love,
Hr. Spag!

SPAG

Har De faaet Kaffe, Snild?

SNILD

Nej, jeg vilde opsætte . . . sætte denne
Nydelse, til jeg kunde nyde den i behageligt Sel-
skab hæ, hæ!

SPAG

Ja De er lykkelig! Hen til Spisestuedøren: Lille
Petersen, saa var det Kaffen!

PETERSEN

i Køkkenet

Nu kommer den!

SNILD

Hvorledes befinder Proprietærens . . . tærens
Forkølelse sig?

SPAG

Aa jo, jeg tog da begge Strømperne om
Halsen. Og saa ligger jeg jo med Nathue.

PETERSEN

ind med Kaffe og Smørrebrød paa en Bakke

Godmorgen!

SNILD

Morgen, Morgen, Frøken!

SPAG

Godmorgen, lille Petersen! Hvormange
Tørv har De lagt i Kakkelovnen?

PETERSEN

Seks, som Herren har sagt!

SPAG

Aa Herregud ja, men det er, naar det er
Tøvejr. Og nu fryser det!

PETERSEN

behersket

Hum!

SPAG

peger mod Vinduet

To Grader. Der hænger et Termometer.
Det kostede mig saamæn en Krone og femogfirs!

PETERSEN

Vil De saa ha' mer' i Ovnén da?

SPAG

Ja, jeg vil, lille Petersen! Seks til for den
første Grad og tre for hver af de andre, husker
De nok!

PETERSEN

revner

Ja, naar bare man véd, hvordan, De vil ha'
det! Men den ene Dag skal der seks i, og den
anden Dag skal der tolv! Ud, smækkende med Døren.

SPAG

Aa Herregud, nu blev hun arrig. Sukker
 Det er ikke saaden!

SNILD

der har kredset om Kaffebakken

Mokkaen bliver vist afkølet, Hr. Proprietær . . .

SPAG

Ja lad os saa faa den da.

De sætter sig ved Bordet.

Pause

SNILD

En fortrinlig Kaffe!

SPAG

Aa ja; men hun bruger ogsaa mange Bønner!

Pause

SNILD

svælger en Mundfuld

Kære Georg . . . Georg Spag . . .

SPAG

De lader saa højtidelig, Snild, De vil da
 ikke laane Penge?

SNILD

Hæ, hæ, hæ! meget morsomt! Nej tvært-
 imod . . . imod, Hr.!

SPAG

Ja, for De har luret saa underlig om mig siden i Gaar.

SNILD

Hæ, hæ, hæ, fin Næse! Ja . . . ja det har jeg. Med Pathos Jeg bærer Deres Lykke i min Mund, Georg Spag!

SPAG

gnaven

Bare De kunde snakke ordentlig, Snild, som et andet Menneske, saa man kunde blive klog paa Dem.

SNILD

stødt

Jeg indrømmer, at jeg maaske egner mig bedst til at konversere . . . konversere Damer! Da jeg rejste i Galanteri og Kvindenød . . . Kvindenødvendighedsartikler, lgjorde mit Sprog altid megen Lykke i Butikkerne! Slaar om Aa, det var herlige Dage, Hr. Spag! Da havde vi ingen Hemmeligheder for hverandre! De tog mig med til Deres udødelige Moder; og jeg skjulte ikke for Dem mine smaa Sejre . . . Sejre hos det smukke Køn! Da . . .

INGER

ind med Tørv

Ska' jeg ligge dem allesammen paa?

SPAG

Nej Du skal ikke, lille Inger! Bare seks og saa tre til.

INGER

tæller op og lægger i Ovn

Og saa skulde jeg spørre, om mig og Rasmus maatte gaa til Frelsermøde i Aften?

SPAG

Herregud, skal I nu frelses igen?

INGER

Ja—a.

SNILD

Saa Du er ogsaa frelst, mit smukke . . . hæ, hæ, hæ! Barn?

INGER

Ja jeg er. Til Spag Maa Rasmus og mig saa gaa?

SPAG

Det kan vi jo altid tale om!

INGER

Ja—a. Ud.

SNILD

Hun og Rasmus, hva' . . . hæ, hæ, hæ?

SPAG

Aa Herregud ja, det var som Michael Jensen sagde til Axel Pumphedrejer: den Husvarme!

SNILD

Kønnene bæres mægtigt mod hverandre,
Hr. Spag!

SPAG

Det gør de ja; og saa kan man endda ikke
finde sig en Madame!

SNILD

sætter Koppen fra sig

Megen Tak for Kaffe! Har været mig en
ublandet Nydelse! — Ikke finde, siger De? Aa,
Hr. Spag, om De blot vilde række Haanden . . .
Haanden ud: Æblet vilde falde i den!

SPAG

Og hvad er saa det for et Ævle, De taler om
paa Deres Klau dervelsk?

SNILD

i Stilling

Jeg kender . . . kender en Kvinde, der gløder
efter Dem!

SPAG

Det gør jeg osse, Snild, det behøver De
ikke at fortælle mig; det er Petersen, min lille
Husholder.

SNILD

yderst forbavset

Hvorledes, De . . . De aner . . . De . . .

SPAG

Ak ja, saadan noget mærker man snart.

SNILD

Jamen . . . jamen, jeg forstaar ikke . . . Har hun selv sagt Dem det?

SPAG

Det har hun.

SNILD

Med . . . med Øjnene vel?

SPAG

Med det hele.

SNILD

Med det . . .

SPAG

Ja, jeg har jo længe set, at hun var indtaget i mig; men Herregud, naar nu Følelsen ikke er gensidig, saa . . . Petersen kan være god nok, men hun er lidt heftig, og jeg er vant til Ro fra min go'e Mors Tid. Og selv om hun nu ogsaa var yngre og saaden, saa sidder jeg jo ikke længere i det, saa jeg kan gifte mig. Tiderne er sløje. Det ene med det andet — og saaden!

SNILD

med genvunden Fatning

Tillad mig . . . Jeg vil nødig være udeli . . . udelikat! Men véd De, Hr. Spag, at Frøken Petersen besidder Kapital?

SPAG

Ja, Herregud, hvad kan saaden en Pjalt Husjomfru lægge op som Husjomfru?

SNILD

Næ, næ! Jeg be'er . . . be'er Dem! Forlad mig! Hun har virkelige Penge!

SPAG

Og hvad vil saa det sige?

SNILD

Ja . . . Søger i sin Vestelomme efter Cigarer Det var kedeligt! Jeg er en stor Ynder . . . Ynder af Tobak efter Kaffen . . . Kære Hr. Spag, jeg føler, at jeg har blottet mig . . . Men i Gaar var jeg saa venlig at overlade . . . lade Dem en Cigar . . . Kunde ikke De hæ, hæ! overlade mig en i Dag?

SPAG

Jeg ryger jo ikke, Snild.

SNILD

Jeg véd det, jeg véd det! Men netop derfor mener jeg, at min Gave maa hæ, hæ! maa være i Behold!

SPAG

Jeg husker saamæn ikke, hvor jeg har lagt den.

SNILD

letter paa sig

Den ligger henne paa Chartollet.

SPAG
arrig

Naa gør den det!

SNILD
gaar hen og tager Cigaren

Tillader De, hæ, hæ, hæ?

SPAG
indædt

Ja værsgod! — Og undskyld jeg ikke har
den bedre!

SNILD

Hæ, hæ, hæ, meget morsomt! Tænder Hvad
jeg vilde sige . . . sige: Naar skal vi aflægge vor
Visit hos Hr. Kraft?

SPAG

Det haster jo ikke.

SNILD
damper hen at se paa Termometret

Nu fryser det kun én Grad, Hr. Spag.

SPAG
dirrende

Naa ikke det, Hr. Snild!

SNILD

Hæ, hæ, hæ!

Pause

SPAG

buser ud

Og hvoraf véd De saa, at Petersen har Penge?

SNILD

rolig

Petersen? Hvilken Petersen, Hr. Spag?

SPAG

Aa lad nu være! Vi er da voksne Mennesker!

SNILD

sætter sig pludselig hen til ham, fortrolig

Hvad jeg nu er i Færd med at aaben . . . aabenbare Dem, Georg Spag, maa De sværge paa ikke at . . . at aabenbare for et levende Væsen!

SPAG

Jeg skal s'mæn nok tie stille!

SNILD

hemmelighedsfuldt

Frøken Petersen har arvet mellem otte og ti Tusinde Kroner!

SPAG

arrig

Saa hun har arvet? Ja nogen skal jo altid være heldig! — Og hvem har hun saa arvet, om jeg tør spørge?

SNILD

Sin Onkel Læderhandleren i Skive!

SPAG

Jamen han havde jo gjort Testamente.

SNILD

hidsig

Han har netop ikke gjort Testamente! Nu De igen . . . igen!

SPAG

Det sagde hun da, da jeg gratulerede hende til Dødsfaldet.

SNILD

rørt

Aa, ser De det dog ikke, Georg? Hun ønskede at skjule dette for Dem! Og hvorfor?

SPAG

Ja, hvor skal jeg vide det fra?

SNILD

For ikke at lægge noget Kompres paa Dem, Georg! For at De skulde elske hende fattig . . . fattig og forladt, som hun var!

SPAG

rørt

Aa Herregud, lille Petersen!

SNILD

drømmende

Mellem otte . . . otte og ti Tusinde Kroner! . . .

SPAG

Aa Herregud, ja.

SNILD

stærkt

Ja, hun er i Sandhed en beundringsværdig
Kvinde!

Pause

SPAG

som Resultat af en Tænkning, energisk

Næ—i!

SNILD

farer sammen

Hvabe . . . hvabehager?

SPAG

Hun kan være saa arrig til Tider; jeg
kommer under Tøflen!

SNILD

De vil faa en dygtig og energisk Medhjælper,
Hr. Spag! en Kvinde med Over . . . Overblik!
— Tænk, om De kunde sidde i Fred og Ro i
Deres Sofa, medens hun, Deres Hjertes Ud-
kaarne, Deres . . . Deres højre Haand, forestod
De ofte for Dem saa pinlige Udbetalinger!
Sidde med Deres Havanesere eller vergoldne
Zeepard . . .

SPAG

afbrydende, irriteret

Jeg ryger ikke, véd De!

SNILD

hidsig

Godt, saa sidder De der uden at røge . . .
røge! Det er jo ikke Biomstændighederne, det
kommer an paa!

SPAG

Og hva' vil Baron en sige!

SNILD

haanlig

Baronen? hæ! Hvad bryder De Dem om
denne . . . denne Adelsmand!

SPAG

Kraft vil grine!

SNILD

som før

Kraft? haa, haa! han løber selv en af Dagene
sammen med sin . . . Sørensen!

SPAG

Aa Herregud ja, den Vej skal vi jo alle!
Men hun er nu ogsaa saa skikkelig og fed og
. . . det ene med det andet!

SNILD

indtrængende

Mammon er bedre end Kyd, Hr. Spag!

Mammon er langt bedre end Kyd, efter min personlige . . . sonlige Opfattelse!

SPAG

Ak ja, jeg foragter saamæn ikke Penge!

SNILD

Det véd jeg! — Og Penge skaffer varig Glæde, Georg! Penge er Tilværelsens Grundstof. Kyd avler kun en stakket Lyst . . . Kyddets Lyst!

SPAG

rokkende med Hovedet

Ak ja, der kan jo siges meget, kan der, baade pro og kontra, det ved Gud, der kan . . . Aa, Herregud, saa lille Petersen har arvet, ser man det! Ja, en skal jo være den heldige!

SNILD

med en Haand paa Spags Skulder

Deres Lykke bliver dobbelt, Hr. Spag; De faar baade Arven og Damen!

SPAG

vaagner

De maa s'mæn gerne ta' »Damen«, Snild, naar jeg maa faa Pengene!

SNILD

Hæ, hæ, hæ! det morer mig, at De skæmter! — Men jeg er jo anders . . . anderswo engagirt, Hr. Spag!

SPAG

Ja, hvorfor gifter De Dem ikke selv, siden
De . . .

SNILD

Jeg egner mig mere for det omflakkende,
kære Ven, det sommer . . . sommerfuglelette.

SPAG

Hun sidder jo i en god lille Stilling!

SNILD

Det gør hun! Men jeg er endnu ikke moden
for . . . moden for Hymen.

SPAG

Vil De ka'ske ikke gifte hende?

SNILD

i Position

Hvad anser De mig for, min Herre? Jeg
kan muligvis ha' mine Fejler . . . Fejler, og jeg
har dem! Men at jeg skulde svigte mit Barns
Moder — never!

SPAG

Hvad siger De, Snild?

SNILD

Jeg siger: never! Det er Engelsk og betyder:
aldrig!

PETERSEN

ind

Her er Smeden, med . . .

SNILD

polkerer glad hen mod hende

Hæ, hæ, hæ! Dannekvinde!

PETERSEN

tørt

Hvad gaar der af Dem! Til Spag Her er
Smeden med Regningen.

SPAG

Regningen, lille Petersen? Jeg har s'mæn
ingen Penge!

PETERSEN

spøgefuldt

Jo, vist har Herren saa! Se bare efter i
Portemonnæen!

SPAG

Aa Herregud ja; hvormeget?

PETERSEN

Det véd Proprietæren jo godt: elleve Kroner
og femogtres!

SPAG

tager Portemonnæen frem

Ja, han skal vel ha' dem?

PETERSEN

mildt bebrejdende

Ja det passer sig virkelig ikke, at Herren
sender ham bort igen; nu har han været her fire
Gange.

SPAG

gør pludselig en Tilnærmelse

Min lille Hus holder!

PETERSEN

kælen

Hi, hi! Behersker sig Men det var Smeden,
Herre; han staar og venter.

SPAG

Hvormeget var det? Elleve Kroner?

PETERSEN

Og femogtres!

SPAG

Og femogtres, ja; aa Herregud ja! Søger i
Portemonnæen Værsgod, lille Petersen. Naa der er
Regningen? Den er vel kvitteret?

PETERSEN

Det har den vist været længe Skælmsk Kan
De saa se, at De er meget rigere, end De selv
troede, lille Herre, hva'? Hurtig ud.

SPAG

stirrer betaget efter hende

Men hvordan har hun det dog? Saadan
har hun aldrig været før!

SNILD

Kærlig . . . Kærlighedens vidunderlige Magt,
Hr. Spag! Hun bemærkede, at De ikke længere
var ufølsom overfor hendes Ynde, og straks blom
. . . blommede Glæden op i hende!

SPAG

Ja, naar hun endda altid var saadan! Men
som Hestehandler Scharfenberg sagde til Kreatur-
kommissionær Krøllerup: Fruentimmerne er som
Følhopper, man véd aldrig, hvordan Hovedet
sidder paa dem!

SNILD

For Petersens Hoved . . . Hoved garanterer
Undertegnede!

SPAG

pludselig irriteret

Hvor kan det nu være, Snild, at De saa-
gerne vil ha' vos gift? Herregud, det bli'er
jo da min Sag! Jeg skulde næsten tænke, at
der stikker no'et under!

SNILD

med Højhed

Georg Spag! De sagde i Aftes, at De ikke
troede paa Venskab. Hvortil baader saa Forkla
. . . Forklaringer. Naar jeg imidlertid ønsker
Dem forenet med denne Dame . . . Dame, saa
er det, fordi jeg indser, at det vil være Dem til
ubodelig Nytte. De har altid, kære Ven, ud-

mærket Dem mere ved Hjerte end ved den Lyn-
snarhed i Tanke . . . Tankegang, der giver det
store Overblik. De trænger kortsagt til en Støtte
ved Deres Side! Og denne Støtte vil efter min
personlige Opfattelse ovennævnte Frøken Peter . . .
Petersen kraftigt yde Dem! Daxi! eller, hvad jeg
vilde sige: duxi!

SPAG

Nej, det hedder nu: dixi, Snild! for jeg har
omgaaedes med saamange Kandidater; og det er
Latin!

SNILD

fortørnet

Godt! men det bliver i hvert Tilfælde . . .
fælde kun en Strid om Ord! Rejser sig: Og jeg maa
én Gang for alle frabede mig Deres ærede Kori-
sjeringer af mit Sprog! Jeg har rimeligvis læst
talrige literære . . . rære . . . rære Frembringelser
flere end De! Bort.

SPAG

Aa Herregud, Snild, jeg vilde jo da ikke
for nærme Dem!

SNILD

med bævende Røst

Ganske vist er jeg kun en stakkels, omløbende
. . . løbende Antikvitetshandler! Men naar man
mistænker mig paa ethvert Punkt . . . Med en Over-
gang: Hvad vil De ha' for Skabet derinde?

Erotik.

6

SPAG
forundret

Hva' for et Skab?

SNILD
Deres Fru Moders Arvelod?

SPAG
Ja, hva' vil De gi', Snild?

SNILD
nærmer sig

Georg, De tror ikke paa Venskab! Men nu vil jeg gøre Dem et Bud, der skal forbavse . . . bavse Verden! Jeg vil give Dem — jeg forkøber mig, det véd jeg! majs enfin: Jeg holder af Dem. — Jeg byder Dem ubeset: hundrede Kroner!

SPAG
med et snedigt Blink i Øjet

Ja, saa er det jo nok sine To Hundrede værd, hi!

SNILD
gør rask omkring og gaar hen til Vinduet og fløjter.

FRELSERMANDEN
ind med Huen paa

Go'maaren!

SPAG
flau

Godmorgen, lille Rasmus! Ja, jeg skulde jo ha' været nede for længe siden . . .

FRELSEMANDEN

Ja. — Nu er Koen da død.

SPAG

Aa Herregud da osse; jeg er vist lidt i Familie med Job! — Tag Huen af, lille Frelsermand! — Og den var ikke assureret!

FRELSEMANDEN

tager Huen af

Næi; men det er da Popritærens egen Forseelse.

SPAG

Det er det ja; men jeg tænkte jo, at den kom sig, og saa kunde det jo spares.

SNILD

ved Vinduet

Det er Mangel paa Overblik, Hr. Spag.

SPAG

Hvad siger De, Snild.

SNILD

Jeg tillod mig at bemærke, at det var Mangel paa Administri . . . strationstalent.

SPAG

Aa Herregud ja, det ene med det andet!

FRELSEMANDEN

med Overbevisning

Herren sku' ta' sig en skrap Kone!

SNILD

vender sig triumferende

Hør de umyndiges Røst, Hr. Spag, hør de
umyndiges Røst!

FRELSEMANDEN

Vil Herren se hende?

SPAG

fortumlet

Hvem, lille Rasmus?

FRELSEMANDEN

Koen.

SPAG

rejser sig

Ja . . . jo nu kommer jeg!

FRELSEMANDEN

Og saa skulde Herren gaa ind i Frelser-
hæren.

SPAG

Skulde jeg det, lille Frelsermand?

FRELSEMANDEN

Ja, for der er vi immer glade.

SNILD

Da ser De mig sandelig ikke hæ, hæ! ikke
videre skæmtefuld ud, min gode Mand!

FRELSEMANDEN

Nej, for vi har det indvendig, Hr. Inkvisisjons-
handler.

SNILD

vender sig fra ham i Foragt

Udannede Mennesker! Babylonisk Sprog-
forvirring!

FRELSEMANDEN

til Spag

Maa mig og Inger gaa til Møde i Aften?

SPAG

Det kan vi jo altid tale om, lille Rasmus.

FRELSEMANDEN

Ja—a. Ud.

SPAG

Vil De med ned og se den døde, Snild?

SNILD

Nej; jeg holder ikke af at se Lig.

SPAG

Nej, hvem gør det, nej; sær naar de hører
til Ens egen Besætning.

Hen mod Entrédøren.

SNILD

Skal De ikke ha' en anden Robe . . . Robe
paa?

SPAG

Jo den hænger ude i Gangen. — Aa Herregud ja! Ud.

SNILD

Ene. Lister sig hen og lægger et Par Tørv i Ovn. I det samme stikker

JENSEN

Hovedet ind fra Spisestuen og hvisker:

Nikolaus . . .

SNILD

farer sammen

Hvem kalder mig ved Døbe . . . Døbenavn!

JENSEN

frem

Det er mig, hi, hi! — Godmorgen, Nikolaus!

SNILD

kold

Hvad skylder jeg Æren af Deres Besøg?

JENSEN

skuffet

Herregud, jeg vilde jo saagerne se Dig!

SNILD

stiller sig op

Værsaaartig, her staar jeg, tag mig i Betragtning!

JENSEN

med Graaden i Halsen

Aa, Snild . . . Du er da . . . osse en . . . underlig . . . En!

SNILD

hidsig

Ja, hvad render du mig bestandig i Hælene
 . . . Hælene for!

JENSEN

hulkende

Det er jo . . . saa længe . . . siden . . .

SNILD

Saa Du mig ikke i Gaar i flere Timer i Træk!

JENSEN

som før

Jo—o, men . . .

SNILD

indtrængende

Amandag, bør ikke en Kvinde i din Alder
 og med din . . . med din Fortid, bør hun ikke
 vide at lægge Baand paa sine . . . Drifter? Jeg
 spørger bare?

JENSEN

Det gør jeg . . . jo osse, Snild. Men jeg er
 saa bange . . . at Du skal rejse . . .

SNILD

Jeg rejser . . . rejser ikke, førend jeg har
 kysset vort Barn!

JENSEN

opklarende

Aa Herregud, Nikolaus, mener Du det?

SNILD

Jeg kommer hjem til Dig for at se din Bedrift og hilse . . . hilse — hvad hedder Barnet?

JENSEN

mildt bebrejdende

Alvilda, Nikolaus! Har Du allerede glemt det?

SNILD

Ja der er noget af en Kunstner i mig! — for at hilse paa Alvilda.

JENSEN

Hvornaar, mener Du . . .

SNILD

Aa, maaske allerede i Morgen! — Men gaa nu Barn! Jeg ønsker ikke gerne, at vi ses sammen aparte.

JENSEN

Jamen Petersen véd, at jeg er her!

SNILD

fingeret distrait

Véd hun det, naa? — Ja . . . ja saa gaa ned til Petersen!

JENSEN

Nej, jeg maa skam hjem til Sørensen!

SNILD

irriteret

Naa, jaja, jaja, saa gaa hjem til Sørensen da!

JENSEN

peger ud gennem Vinduet

Der kommer Kraft! Hurtig hen mod Spisestuedøren.
Farvel, Nikolaus! Ud.

SNILD

slaar ud med Haanden

Farvel, Amandag, farvel! Og Gud være med
Dig!

Hen foran Spejlet at ordne sit Slips og purre op i Haaret.

KRAFT

ind fra Entreen

Go'daw i Stuen!

SNILD

Morgen, Hr. Kraft, Morgen!

KRAFT

ser polisk paa ham

Jeg saa hende sgu godt ha, ha, ha!

SNILD

alvorlig

Jeg har ikke den Ære at begribe Dem!

KRAFT

Skrædderfuglen, ha, ha!

SNILD

forstiller sig

Skrædder . . . Skrædderfuglen?

KRAFT

Hun fløj ha, ha! hun fløj ned ad Køkken-trappen, lige ha, ha—a! lige midt ind mellem alle Hønsene! De havde sgu vist aldrig hirr, hirr, hirr! set saadan en Fugl Pøniks før, hva'?

SNILD

yderst rolig

Naa—aa De mener . . . mener formodentlig den lille Frøken Jensen? Jeg husker, vi spøgte i Gaar! — Har hun været her?

KRAFT

stikker ham i Siden

Ha, ha! hva'? hold op med den, Fusentask!

SNILD

overvundet

Hæ, hæ, hæ! man er jo Sjentelmand, Hr. Kraft . . . Kraft! man røber ikke en Kvindes hæ, hæ, hæ!

KRAFT

Forstaar sig! — Hør hvor Fanden bli'er De og Spag af? Jeg har sat hele Morgenstunden og ventet Jer baade med det ene og det andet!

SNILD

Tag Plads, Hr. Kraft, tag Plads! Kraft sætter sig Aa her foregaar betydelige Ting! — Jeg ser De røger?

KRAFT

Ja; vil De ha' en med? Byder Værsenartig!

SNILD

Tak, Tak! Tænder Jo ser De, her foregaar meget bety . . . betydelige Ting!

KRAFT

Saa—aa? — Vi skulde jo ellers over og se paa den Ko. Hvor er Spag?

SNILD

mørkt

Ja se det . . . det er jo netop det: Georg opholder sig netop hos den kære Afdøde. — Stakkel!

KRAFT

forskrækket

Er der nogen død?

SNILD

Det smerter mig at maatte sige det: ja, Koen er gaet til sine Fædre.

KRAFT

slaar i Bordet

Saa er sgu da Spag osse en rigtig Moslehas!

SNILD

Tør ikke benægte det!

KRAFT

Og en Proslehas er han og en Bomfiler!
Rejser sig Jeg maa over og skælde ham ud!

SNILD

med en Haandbevægelse mod Vinduet.

Der ser jeg ham just komme! — Hvor bøjet!

KRAFT

Ja, jeg skal Fanden galemig bøje ham! —
Er det en Manér og styre en Gaard paa! Spare
paa Skillingen og la' Daleren ry'e a' Helvede til!

SNILD

Det er netop, hvad jeg personlig har sagt,
Hr. Kraft: han mangler det store . . . store Overblik!

KRAFT

Aa, han mangler sgu alting!

SNILD

En Hustru hæ, hæ, hæ!

KRAFT

Ja, en der rigtig kunde pille Dunene ud af
Hovedet paa ham! — Fanden til Tid han er om
at komme op a' den Trappe! — Naa, der er han!

SPAG

ind fra Entreen med Kasket og Vanter paa.

God dag, Kraft! Naa der er De? — Ja nu
flaar de hende!

KRAET

imod ham, hidsig

Ja De sku' sgu flaa, sku' De sgu!

SPAG

urokkelig den samme.

Hva' si'er De, Kraft?

KRAFT

Jeg si'er, at De sku' ha' en god Dragt Klø!

SPAG

Jamen Herregud, Kraft, Koen var jo syg!

KRAFT

Tror De, den bli'er rask af at blive sultet,
De Dolrehode?

SPAG

Den skulde jo fodres som de andre; jeg
holder ikke af at gøre Anstalter, véd De.

KRAFT

Næi; og de andre sulter De osse!

SPAG

De er nok vred, lille Gaardejer?

KRAFT

Gu' er jeg saa! Nu har jeg sat her ved
Siden af Dem i fem Aar og set paa Deres
Menage; og hvis De ikke ender lige lukt paa
Fattighuset, saa maa De kalde mig Mads! — Hvad
jeg nu for Resten osse hedder!

SPAG

Skylder jeg maaske Dem no'et?

KRAFT

Nej, Gud Fader i sin Himmel være evig lovet og priset og takket og velsignet!

SNILD

mæglende

Mine Herrer, mine Herrer . . .

SPAG

Ja Herregud, lille Kraft, vi kan jo være lige gode Venner for det.

KRAFT

Det kan vi sgu godt! Men De er ligegodt, ligefuldt, alligevel en Bomfiler! Sætter sig og tørrer Sveden af Ansigtet. De har vel heller ikke betalt Deres Termins-penge endnu?

SPAG

Herregud nej, hvor skal jeg ta' dem fra?

KRAFT

Fra samme Sted som sidst! Brister i Latter. Ha, ha, ha—a! nu skal De sgu høre Grosserer! haa, haa—aa! — I Fjor da, hirr, hirr, hirr! jeg kan sgu næsten ikke! I Fjor da hirr, næj, næj, næj! da han skulde . . .

SPAG

Hvad skal De nu fortælle det for, Kraft! Jeg ka' ikke li' 'et!

KRAFT

Jaja, hi, hi! saa skal jeg da pruu, ha ha! —
Men De ha'de sgu da ordentlig fortjent, at jeg
hirr, hirr, hirr . . .

SPAG

arrig

Jeg kan ikke forstaa, hvor De faar al den
Luft fra!

KRAFT

Næ—i! Men naar der først gaar Hul hirr,
hirr! saa kan jeg næsten ikke stoppe igen!

Pause under hvilken **Kraft** har smaa Latteranfald.

SNILD

pludselig

Hvad siger de Herrer om at gaa en lille
Tur . . . Tur?

SPAG

stille gnaven

Næi!

KRAFT

som ikke har hørt **Spag**

Ja! Og saa kan vi ende ovre hos mig og
ta' en Kaffepons!

SNILD

Ja, Tak, ja! En lille Smørugaas, hæ, hæ!

KRAFT

rejser sig

Kom saa Spag!

SPAG

Næi!

KRAFT

Naada?

SPAG

Næi, jeg vil ikke, Kraft; for jeg har saaden en Gigt i mit venstre Laar. — Og nu er Koen jo død.

KRAFT

Ja hva' Fanden, den kunde De sgu da ikke ride paa alligevel!

SNILD

fniser, men bryder forskrækket af.

SPAG

Sæt Dem nu ned, Kraft; der er noget jeg gjerne vil tale med Dem om. Vil De ikke ha' et Glas Hvidtøl?

KRAFT

sætter sig

Næi, ellers Tak, jeg er da ikke syg!

SPAG

Ja, jeg har det jo kun i al Tarvelighed, véd De! — Nu maa De ikke blive hidsig igen, Kraft, . . . men vil De gifte Dem med Petersen?

KRAFT

Hva' Fanden er 'et nu De si'er?

SPAG

Vil De gifte Dem med Petersen?

KRAFT

Næi, ikke for en Million!

SPAG

Der kan De se, Snild!

KRAFT

bruser op

Har han sagt, at jeg ha'de Øjne til det Grantræ!

SNILD

forskrækket

Nej véd De nu hvad, Hr. Spag, nu maa De ved Gud forlade . . . lade mig! Aldrig med et Ord har . . .

SPAG

afbrydende

Det si'er jeg da heller ikke, Snild! Arrig Men De mente da, at Kraft vilde ha' Sørensen; det kan De ikke fragaa!

SNILD

forvirret

Jeg jeg slog . . . slog . . . slog paa Muligheden, jeg . . .

KRAFT

Sidder I to saadan og kopulerer Folk?

SNILD
som før

Hæ, hæ, hæ . . .

SPAG

Næ, ser De Kraft, Snild mener jo, at jeg skal gifte mig, og . . .

KRAFT

Det mener De jo ogsaa selv!

SPAG

Ja . . . og ta' mig en lille Medhjælper, der saadan kunde ta' de værste Stød af i det daglige . . .

KRAFT

Jovell!

SPAG

. . . Og nu har jeg jo faaet den ny Centrifuge. Og Koen, der døde. Det ene med det andet og saaden!

KRAFT

Javel saa!

SPAG

Og saa mener han, at jeg kunde være tjent med Petersen, sær nu da hun har ar . . .

SNILD
farer op

Ikke et Ord . . . Ord mere, Hr. Spag!

SPAG
forundret

Men Gud, Snild?

KRAFT

Hva' stikker ham?

SNILD
til Spag

Hvad jeg har tilladt mig at betro Dem i et Anfald . . . Anfald af Venskab bittert som De ganske vist ikke tror paa! kan jeg ikke tillade spredes for alle Vinde!

KRAFT
med et Slag i Bordet

Kalder De mig for en Vind?

SNILD

Paa ingen Maade . . . Maade, Hr. Kraft! Absolut ikke! Til spag Tal ikke, Georg! Jeg beder Dem for Deres egen Skyld! Maaske kunde De ved et uforsigtigt . . . sigtigt Ord gaa glip af hele Deres rige Fremtidslykke! Naar vi bliver i Enrum, skal jeg nærmere forklare mig. Daxi!

SPAG

Ja, Herregud, Snild, saa holder jeg min Mund.

SNILD

Det er sandelig . . . sandelig ogsaa det bedste,
De kan gøre! — I Enrum skal jeg forklare mig!

KRAFT
fornærmet

Jeg kan godt gaa straks!

SNILD

Nej, nej, Hr. Kraft, paa ingen Maade, aldeles . . .
deles ikke! vi er komplet færdige! — Undskyld
denne lille Interiør!

SPAG

Nej sæt Dem nu ned, Kraft! Vil De ikke
ha' et lille Glas Hvidtøl? næ det er sandt!
— Sæt Dem nu ned!

KRAFT
sætter sig.

SPAG
paa en frisk

Nej se det var jo dette her med Petersen,
vi kom fra. Aa, Herregud ja, det var som
Stiftsfysikus Rørbæk sagde til Kateket Larsen . . .

INGER
hurtig ind

Aa, Jøsses, Jøsses, Jøsses!

SPAG
ulykkelig

Hvad er nu det? Hvad er nu det?

INGER

Aa Jesus, Jesus, Jesus, der er di igen, der er di igen!

KRAFT

Hvem?

SNILD

Fat Dem, Barn, fat Dem!

SPAG

Jeg tror, jeg er i Familie med Job!

INGER

De kommer omme i Svinget, de kommer omme i Svinget!

KRAFT

Hvem, for Fanden?

Man hører Vognrummel.

INGER
skriger

Aa, Herre hør, Herre hør, Herre hør! Jeg saa dem ude i Køkkenet, jeg saa dem ude i Køkkenet!

KRAFT

griber *Inger* i Armen

Hvem? i Djævelens Skind og Ben!

INGER

daanefærdig

Poletiet!

SPAG

knækker sammen

Politiet . . .

SNILD

Poli . . . Politiet? — Politiet? Jeg har intet
ondt bedrevet!

KRAFT

Politiet? Hvad vil det her?

Vognen kører op for Døren.

PETERSEN

hurtig ind fra Spisestuen. Til *Inger*

Ud med Dig! Ud!

INGER

Jeg tør ikke være derude alene!

PETERSEN

Sludder!

INGER

sjokker af.

PETERSEN

til *Spag*

Hvad sagde jeg i Aftes, Hr. Proprietær?

SPAG

Aa Herregud ja Herregud ja! Mon de ikke
gi'er lidt Henstand!

PETERSEN

Skal der ingen ud og ta' imod?

SPAG

Vil ikke De, lille Peter . . .

PETERSEN

Her er jo saa mange andre lange Mandfolk!

SNILD

træder frem

Lad mig! Jeg frygter ikke . . . ikke . . .
ikke for at gaa dem under Øjne! Ud

KRAFT

afsides til **Petersen**

Er det mon Renterne igen?

PETERSEN

Naturlig!

KRAFT

peger mod Sovekammeret

Er de . . . er de ikke derinde i Aar osse?

PETERSEN

Nej, jeg har set efter! Til **Spag** Har Proprietæren
ikke Pengene?

KRAFT

Ja, Spag, kom frem med dem, Mand! Hvad vil De dog ha' den Komædie for hver Gang?

SPAG

arrig

Jeg har dem ikke, Kraft, jeg har dem ikke!
— Men hvis jeg kunde faa lidt Henstand, saa . . .

PETERSEN

Nu kommer de!

Døren til Entreen slaas op.

SNILD

udenfor bukkende

Værsaaartig, mine Herrer, værsaaartig!

Tre Herrer kommer ind: de to er klædt i Uniformsfrakker (Herredsfuldmegetigen og en Politibetjent), den tredje (en Bondemand) er civil.

De bliver staaende tæt indenfor Døren og hilser.

FULDMÆGTIGEN

Er Hr. Proprietær Spag tilstede?

SPAG

tilintetgjort

Ja her sidder han . . .

FULDMÆGTIGEN

Vi kommer paa Kreditforeningens Vegne for at indkræve de for Juni Termin resterende Renter!

SPAG

Jeg har jo skrevet, de Herrer!

FULDMÆGTIGEN

Kreditforeningen mener ikke længere at kunne tage Hensyn til Deres Skrivelser!

SPAG

Herregud, hvad skal jeg saa gøre? — Jeg bad om lidt Henstand. Det var som Toldkontrolør Vejbel sagde til Havnemester Laurberg: kommer Tid, kommer Raad, Kristoffer!

FULDMÆGTIGEN

Den alt ydede Henstand af de forlængst til Betaling forfaldne Renter anses af Foreningen for at være tilstrækkelig!

De to andre Herrer nikker.

KRAFT

til Spag

Saa betal dog, Mand!

SPAG

rejser sig

Om De saa flaaede mig, Kraft, levende, saa har jeg dem ikke!

FULDMÆGTIGEN

Ja, saa maa vi desværre beklage at maatte gøre Udlæg i Gaarden.

De to andre Herrer nikker.

SPAG

nærmer sig Chatollet

Naar jeg nu stillede en lille Kavtion, mine
Herrer, paa en fjorten Dags Tid?

FULDMÆGTIGEN

efter at have raadført sig med sine Komparser

Tør vi anmode Dem om at nævne Deres
mulige Kavtionister!

SNILD

springer frem

Jeg skal med Fornøjelse . . . nøjelse give
mit Navn og Æresord!

SPAG

tøvende

Ja, og saa er der jo Kraft!

KRAFT

frem

Mig! Aldrig saa længe Jorden staar! Det har
jeg sagt Dem før, Spag: jeg kan meget godt lide
Dem og saaden. Men i Pengesager: ikke over
et Dørtrin!

FULDMÆGTIGEN

Har De muligvis andre?

SPAG

der er avanceret helt hen til Chatollet

Ikke ved Haanden, nej. — Aa Herregud ja!

FULDMÆGTIGEN

til Følgesvendene

Saa maa vi desværre skride til Forretningen,
mine Herrer.

Svendene nikker sorgmodigt.

PETERSEN

frem

Vil Hr. Fuldmægtigen maaske først være saa
god at sige, hvor stor Summen er?

SPAG

bort fra Chatollet, glad

Ja, der er jo Petersen! Hende havde jeg
helt glemt! Min lille Husholder!

FULDMÆGTIGEN

overrasket

Summen?

PETERSEN

Ja; hvor meget er det, De skal ha' af Pro-
prietæren?

SNILD

der aandeløs har fulgt Begivenhederne, gentager ivrig

. . . tæren . . . tæren?

FULDMÆGTIGEN

tager et Papir frem

Beløbets Størrelse er: 425 Kroner og 36 Øre
inclusive de paaløbende Omkostninger!

PETERSEN

tager sin Portemonnæ op

Værsgod, Hr. Fuldmægtig, her er 450 Kroner.
Jeg skal altsaa ha' 24 Kroner og 64 Øre tilbage!

SNILD

grebet

Det er i Sandhed en fænomenal Kvinde!

KRAFT

ligeledes

Det var Satans.

FULDMÆGTIGEN

vred til Spag

Har man villet holde os for Nar ligesom i
Fjor?

Komparserne indtager en truende Holdning.

SPAG

Nej, det ved Gud, Hr. . . . Til Petersen
Husk De skal ha' tilbage, lille Petersen! Ømt
Min lille Hus holder!

FULDMÆGTIGEN

til Petersen

Er det altsaa Deres Mening at ville betale
Hr. Proprietær Spags Skyld til Kreditforeningen?

PETERSEN

fast

Naturlig!

SNILD

bejstret til **Kraft**

Hun er en Type!

KRAFT

Det er hun sgu!

FULDMÆGTIGEN

der har ordnet Sagen med **Petersen**, til sine Ledsagere.

Ja, saa er vi færdig for denne Gang, mine
Herrer!

LEDSAGERNE

samtidig

Ja!

FULDMÆGTIGEN

Farvel! Og undskyld!

LEDSAGERNE

som før

Farvel! Og undskyld!

SPAG

kry

Aa jeg be'er, de Herrer! Er der ikke noget,
jeg maa byde Dem? Et lille Glas Hvidtøl i al
Tarvelighed?

FULDMÆGTIGEN

Nej Tak!

LEDSAGERNE

samtidig

Nej Tak!

Alle tre ud.

SNILD

trækker **Kraft** hen mod Døren

Vi maa sandelig gøre dem Honnør . . . nør!
 Hviskende, idet han peger paa **Spag** og **Petersen**, der staar og ser paa hinanden. Og saa gaar vi hjem til Dem, Hr. Kraft; for nu begynder de betydelige Ting at finde . . . finde Sted.

KRAFT

med en Bevægelse, som om han omfavnede

Skal de . . . ha, ha, ha?

SNILD

Tror det . . . hæ, hæ, hæ!

Begge ud.

Pause, under hvilken man hører Vognen rumle bort.

SPAG

lettet

Nu er den Gedde kogt!

PETERSEN

ømt

Georg . . .

SPAG

undvigende

Æ—hæ . . .

PETERSEN

gør hurtig omkring og vil gaa.

SPAG

efter hende

Min lille Husholder, min lille Husholder!

III

PETERSEN

standser.

SPAG

famlende

Se Snild han mente jo . . . han fortalte
jo . . . Herregud, lille Petersen, Deres salig
Onkel er jo død — li'som Koen . . .

PETERSEN

med Ryggen mod Spag

Ja.

SPAG

Ak ja—a! den Vej skal vi jo alle!

Pause.

SPAG

sukker dybt og nærmer sig

Og nu staar De ene, lille Petersen, i Verden
. . . . Aa ja—a . . . aa—aa Gud ja! Det gør
jeg osse! Men nu har jeg faaet den ny Centri-
fuge. Og De har jo ogsaa lidt til Bedste. Skal
vi . . .

PETERSEN

vender sig brat og slaar Armene om ham

Georg!

SPAG

med Ansigtet over hendes Skulder

Aa Herregud ja, nu er det sket!

PETERSEN

Hvor vi skal faa det godt sammen, vi to!

SPAG

De har tabt Kvitteringen, lille Petersen! Vil
bøje sig efter den.

PETERSEN

kommer ham i Forkøbet

Næ, næ!

SPAG

urolig

Hvad er nu det?

PETERSEN

tager ham fortrolig under Armen

Nu gaar vi begge to hen og kigger lidt i
Chatollet!

SPAG

som før

I Chatollet?

PETERSEN

trækker smilende af med ham

Jeg saa nok før, da Herrerne var her . . .
hva', hi, hi? Ved Chatollet Saa luk nu op!

SPAG

Hva' saa De? Næ men . . .

PETERSEN

stadigt smilende

Nøglerne ligger i venstre Bukselomme, lille
. . . lille Mand, hi, hi!

SPAG
tager Nøglerne frem

Jamen, Petersen dog, jeg . . .

PETERSEN
Mand og Kone skal ikke ha' Hemmeligheder
for hinanden!

SPAG
Nej det skal de ikke, men . . .

PETERSEN
skarpt
Luk nu op! Slaar om Kan han huske, hvor
han havde gemt Pengene i Fjor, Lille?

SPAG
aabner Skabet, sygt
Lad os ikke tale om det, Petersen!

PETERSEN
klapper ham
Nej, jeg skal nok tie stille! — Og saa Penge-
kassen!

SPAG
overgiver sig
Aa Herregud ja, jeg véd nok, de er der,
men . . .

PETERSEN
Vi skal da ikke begynde med at skylde hin-
anden noget, vel?

SPAG

Nej, det skal vi ikke, nej . . . Tryglende Men la' dem blive deri, lille, go'e Petersen, la' dem blive deri! Jeg holder saameget af at ha' dem der!

PETERSEN

der har taget Pengekassen fra ham

Nu lægger jeg Kvitteringen i Stedet for, det er jo det samme.

SPAG

Nej, det er ikke, for det er ikke Kontanter!

PETERSEN

Saa, nu er det ordnet. Værsgod her er Nøglerne.

SPAG

halvt grædende

Har De gi'et rigtig tilbage?

PETERSEN

Jeg er vant til at ha' Orden i mine Regnskaber!

SPAG

Ja, det er De nok!

PETERSEN

med en Tilnærmelse

De skal . . . Skælnsk Du skal se, vi faar det nok rart sammen!

SPAG

Tror De det, lille Petersen?

PETERSEN

som før

Jeg hedder Dagmar . . . Tager ham under Armen
 Kom, lad os sætte os lidt.

De gaar hen og sætter sig i Sofaen.

PETERSEN

Kæl lidt for mig!

SPAG

Stryger hende med en Finger ned ad Ryggen

Min sødde, lille . . .

PETERSEN

lægger Hovedet til hans Skulder

Aa, hvor Sørensen vil ærgre sig!

SPAG

Aa Herregud, er hun osse forelsket i mig!

PETERSEN

Nej, det kunde hun bare vove paa! Men
 hun sagde, at hun skulde nok faa Kraft, førend
 jeg fik Dig. Slaar Armene om ham Georg, min Georg!

SPAG

Ak ja, Kvinden smykker Manden som en
 Rankel

Tæt Omfavnelse.

Døren til Entreen gaar lidt efter op, og Frelsermanden og Inger
 kommer ind.

FRELSEMANDEN

Maatte mig og Inger saa . . .

Opdager de to i Sofaen. Ser paa **Inger**, der blufærdigt slaar Øjnene ned. Stikker hende derpaa med Tommelfingeren i Siden og peger paa de Elskende.

Saa aabner han pludselig sine Arme, i hvilke Inger med et dybtfølt: Aa—aa! tungt styrter sig.

Tæppe.

TREDJE AKT.

Samme Dags Aften. Samme Dekoration.

Stuen er nettet op: For Vinduerne er hængt mørke, uldne Vintergardiner med nystrøgne Sommerditto bag ved. Tæppe paa Bordet under Hængelampen. Antimakassar paa Sofaen. Flere Billeder paa Væggene.

Et Sybord med tilhørende Stol er anbragt paa en meget iøjnefaldende Plads.

Snild i Skjortærmer beskæftiget med at forfærdige en Lampeskærm af et Ark højrødt Silkepapir.

Petersen kommer fra Spisestuen og stiller forsøgsvis et Par brogede Vaser paa Chatollet.

SNILD

Ja der tager de sig fortrinlig . . . trinligt ud, Frøken!

PETERSEN

Skulde jeg ikke heller sætte dem hen paa Bordet?

SNILD

Paa ingen Maade! Aldeles ikke! — Men hvis De ha'de lidt Litera . . . Literatur at placere der?

PETERSEN

Bøjer?

SNILD

Bøjer, ja.

PETERSEN

Jeg har et Par Almanaker og nogle Prækner.

SNILD

Fortræffeligt! noget for hver Smag. — Og saa kan jeg jo lægge min Roman herind. En fortrinlig . . . trinlig Bog! Læser De aldrig Romaner, Frøken?

PETERSEN

Næi, jeg har andet at bestille!

SNILD

Fy, Fy! man maa ikke lade haant om Litera . . . Literaturen! Jeg for mit personlige Vedkommende skylder den meget. Man uddanner sine Aandsevner og sit Sprog! — Saa, nu er Skærmen færdig! Anbringer den paa Lampen Ah, hvilken Hygge, der kan ligge i . . . ligge i højrødt!

PETERSEN

Ja, det ser godt nok ud; men den gør Stuen lidt mørk, synes jeg.

SPAG *Smild*

Den skumrer Salonen, Naadige, den skum . . . skumrer Salonen! Tænk Dem at sidde her midt i Vinterens Hjerter med Georg i Deres Haand! Ude bruser Stormen, og Sneen hvirvler

over Vej og Skov! Men herinde plud . . .
pludrer . . .

PETERSEN

De sagde vel ikke noget ovre hos Kraftes?

SNILD

revet ud af Stemning

Sagde . . .

PETERSEN

Ja, De fortalte vel ikke, hvorfor her skulde
være Selskab?

SNILD

stødt

Naturligvis ikke, nej! Jeg bad dem gøre os
den Fornøjelse . . . nøjelse. Og dermed Basta!
— Hvor man vil gøre store Øjne, naar man ser
Dekorationen!

PETERSEN

Hi, hi!

SNILD

Jeg tror, Sørensen revner hæ, hæ, hæ! revner
med et Knald!

PETERSEN

Ja—ha!

SNILD

peger paa Gardiner og Tæpper

Hvorlænge har De haft disse Sager liggende?

PETERSEN

Aa dem har jeg saamæn samlet paa i mange
Aar. Jeg har jo altid tjent hos Ungkarle.

SNILD

Kvindens hæ, hæ, hæ! Kvindens Vej til Ros
og Magt!

PETERSEN

Ja, De skulde skamme Dem, skulde De!

SNILD

Hvorledes, Naadige?

PETERSEN

Ja, at De la'r Jensen sidde!

SNILD

uskyldigt

Jeg har jo intet, hvortil vi kan hælde vore
Hoveder . . .

PETERSEN

I fik saamæn nok Føden, naar I slog Jer
sammen! Hun tjener jo Penge.

SNILD

med Højhed

Jeg ønsker ikke at spise Naadsensbrød hos
min Hustru!

PETERSEN

Naa—aa, det er vist ikke det, der er i Vejen!

SNILD

De har Ret, Frøken; det er ikke det alene,
nej! Til Dem vil jeg betro det: Jeg frygter . . .
frygter Ægteskabet! Der er meget af en Kunstner

i mig. Jeg lider heller lidt Savn og Nød paa aaben Vej, end jeg sidder fængslet af Hymens — ganske vist Rosen — men dog Lænker!

PETERSEN

Det er jo dumt, naar Konen er i Stilling!

SNILD

Dumt eller ikke! Jeg tager Konse
Konsekvenserne!

PETERSEN

Det skulde bare ha' været mig, der ha'de et Barn med Dem!

SNILD

med et Buk

Beklager dybt . . . dybt, at det ikke er Tilfældet!

PETERSEN

dasker efter ham

Sludrechatol!

SNILD

Hæ, hæ, hæ! — Apropos Chartol, Frøken:
De husker vel altsaa vor Aftale.

PETERSEN

reserveret

Hvad for en Aftale?

SNILD

peger mod **Spags** Soveværelse

Skabet . . . Skabet histinde.

PETERSEN

Det er jo ikke mit.

SNILD

mildt bebrejdende

Naadige!

PETERSEN

undvigende

Det kan vi tale om senere.

SNILD

bestemt

Det kan vi ikke tale om senere!

PETERSEN

Jamen sæt nu, at Spag har solgt det til
Baronen!

SNILD

hidsig

Baron mig hist og Baron mig her! — Slaar
om Holdt jeg ikke mit Løfte til Dem i Aftes?
Jeg spørger blot?

PETERSEN

Jo, men . . .

SNILD

nærmere

Tillad mig at spørge: — Det er sidste Gang!
— hvad havde De været uden mig?

PETERSEN

haard

Truer De?

SNILD

Paa ingen Maade . . . Maade! Aldeles ikke!
 Peger mod Sybordet Men det staar vel endnu i min Magt
 at faa dette Sejrsmonument flyttet!

PETERSEN

koldt

Værsgod!

SNILD

sørgmodig indsmigrende

Frøken, vil De rokke min Tro paa Kvinden?
 Gør det ikke, beder . . . beder jeg, thi det er den
 sidste Illusion, jeg har tilbage! Da jeg i sin Tid
 foreslog Dem denne lille gensidige Haandsrækning,
 var det for at hjælpe Dem over de Hindringer,
 der syntes at taarne sig op om Deres . . . Deres
 trofaste Kærlighed. Men dels — jeg tilstaar det
 uden at blues! — dels var det for at erfare om
 et Rygte, der var kommet mig for Øre fra flere
 Kanter — om det var Sandhed.

PETERSEN

Hvad er det for et Rygte?

SNILD

Jeg vover ikke at komme frem med det . . .

PETERSEN

Ja saa kan De jo la' være!

SNILD

Jo, ser De: Det forlød — jeg beder Dem ikke lade Deres retfærdige Harme ramme mig! — . . . lød, at De var uord . . . uordholdende! Man kunde ikke fæste Lid til Dem! De var, kort sagt, en tvetydig Karakter!

PETERSEN

Hvem har sagt det?

SNILD

løfter paa Skuldrene

De mortuøj hihil bene! Jeg er tavs som Graven! Det haaber jeg, jeg har givet Dem Prøver paa! Da Hr. Spag i Formiddags vilde basu . . . basune ud til Hr. Kraft om Deres Hr. Arv, tvang jeg ham til Tavshed. Han indsaar først ved min Mellemkomst, at hans Viden om Arven kunde kaste et latterligt Skær over Deres fælles Kærlighed. — Der gives Folk, som gør i den Slags Sager . . . Sager!

PETERSEN

Hvad skulde Kraft ogsaa ha' det at vide for?

SNILD

Nej, nej, ikkésandt? Men nu er det, jeg mener, at holder ikke De Deres Ord med Hensyn til Skabet saa . . . Med Lov skal man Land bygge!

PETERSEN

De er en snedig Rad, Snild!

SNILD

Hæ, hæ, hæ! Man er . . . man er, som Livet danner En, Frøken Petersen! Men hvad tror De, Deres Hr. Georg vilde sige, om han erfarede et Nys om vor lille . . . Mellemandel? Bryllup . . . Bryllupet vilde vist blive udsat paa hæ, hæ, hæ! paa ubestemt Tid.

PETERSEN

koldt

Tror De!

SNILD

Og Sørensen . . . Sørensen vilde smile triumperende!

PETERSEN

vender sig fra ham

Uf!

SNILD

mildt

Ja kære . . . kære Frøken, hvorfor tvinger De mig til at sidde haardt mod haardt? Jeg er som Voks og . . . Voks og Smør, naar man ta'er mig med det gode. Jeg er, hvad Literaturen kalder en sammensat Natur! — De hjælper mig altsaa til Skabet?

PETERSEN

mut

Det er jeg jo nødt til . . .

SNILD
med et Hop

Frøken, Deres Haand! Gribes Haanden og kysser den
Ak, om Hjertet fulgte med!

PETERSEN
overvundet

Aa De — Komediantspiller!

SNILD
Hæ, hæ, hæ! — Men vi skulde vel soæng . . .
soængjeres en Smule, forinden Gæsterne an-
kommer?

PETERSEN
ser paa sit Ur

Ja, Klokken er mange. — Men De har jo
ikke andre Klæder?

SNILD
Det har jeg ikke, nej; men jeg har tænkt
paa at laane en . . . laane en Rendingote af
Proprietæren.

PETERSEN
Saadan en har han vist ikke; De kommer
nok til at nøjes med en sort Frakke.

SNILD
venligt overbærende
En Rendingote er en sort Frakke, min
Naadige!

PETERSEN

Naa. — Og saa var det Bøjerne til Bordet!

SNILD

hen til sin Frakke og tager en meget forlæst Bog op af Brystlommen

Her er mit Bidrag. Kender ikke Frøkenen denne fortræffelige . . . træffelige Roman?

PETERSEN

Næi. Hvad hedder den?

SNILD

»Natalia Romanero, eller Vicomtessens Hævn, Roman i fem Dele.« — Dette er desværre femte Del; jeg har slugt de fire øvrige. — Aa jeg forsikrer . . . sikrer Dem, Frøken, at naar jeg har en saadan Bog i Brystlommen, da ænser jeg ikke Slud eller Kulde derude paa de vaade Veje! Jeg haster bare frem mod et Lys eller en Lampe . . . Lampe og et Sæde for atter at fordybe mig i disse Menneskers Skæbner! — Saadanne Forfattere burde efter min personlige Opfattelse hædres med et Fællesmaaltid ligesom i gamle Dage i Oldtiden i Rom og . . . og Livorno! Blader i Bogen Her er en Side, som De bør høre: Natalia — Nej saa maa jeg ha' min Frakke paa! Hen at tage Frakken paa Natalia ligger paa sit Leje: søblaa, stukne Silketæpper, Lagener med Brysseler . . . Brysselerkniplinger! Det er Morgen, hun har lige faaet Morgenposten bragt af en

Kammerjomfru paa en Sølvbakke! Hun ligger med et aabent Brev i Haanden, der funkler af ædle Stene . . . Stene! Læser »Endelig! sukkede hun. Hendes Hoved sank tilbage . . . bage, og hendes Øjne lukkede sig for bedre at se . . . at se et elsket Billede. Hendes Hænder søgte ind under Kniplingerne til det Sted, hvor hendes Hjerte bankede. Og ned ad hendes Kinder, der straaledede skønnere end den skønneste Rose, gled der to . . . to Taarer, Lykkens Morgenrødes guddommelige Dug«! Taler betaget Lykkens Morgenrødes guddommelige Dug! Hva' . . . hva' sier De, Frøken Petersen?

PETERSEN

Ja, det er kønt!

SNILD

forarget

Kønt?! — Det er syblimt! — Og hør nu videre! Læser »Som i en Drøm tilbragte hun de enkelte Minutter, i hvilke hendes blidt . . . blidt martrede Ventetid varede. Hun følte en yndig Overvældethed og syntes at have mere Ro over sig, end hun nogensinde før havde følt her i Livet; men Feberen rystede . . . rystede hende i den Grad, at hendes Moder med et eneste Blik saa, at hun skulde mødes med . . . mødes med Patrice.

Endelig . . .«

SPAG

ind fra Entreen iført Overfrakke, Hue og Vanter og med en tændt Lygte
i Haanden

Nu har jeg været min Runde, har jeg!

PETERSEN

iler hen og hjælper ham omhyggelig Tøjet af.

SNILD

læser fuldstændig opslugt mumlende videre i Romanen.

SPAG

Tak, lille Peter . . . Dagmar; vil Du hænge
det ud. Men luk Døren! Til Snild Hvad er det,
De læser, Snild? Er det en Kogebog? Jeg synes,
De ser saa fornøjet ud?

SNILD

river sig løs

Hvad? . . . En . . . hvad er det De siger?

SPAG

nusler rundt og ser paa de ny Dekorationer

Jeg spør', om det er en Kogebog?

SNILD

stødt

En Koge . . . Kogebog! — Det er en Roman,
Hr. Spag, et literært . . . rært Værk af Rang!

SPAG

Ja, se det har De nu Tid til! De er ikke
Landmand. Til Petersen, der er kommen tilbage fra Entreen
Hvad har de Gardiner kostet, lille Petersen?

PETERSEN

hen til ham

Nu maa Du virkelig huske at kalde mig
Dagmar!

SPAG

Ja, det er sandt ja! Berører hende med en Finger
Dikkedik!

PETERSEN

Hi, hi! — Er Frelsermanden kommen tilbage?

SPAG

Ja han er. Han er nede og malke.

PETERSEN

Han kunde gerne ha' bragt mig Besked først,
synes jeg!

SPAG

Jeg sagde til ham, at han kunde stille Kurven
ind i Køkkenet, saa saa Du den nok.

PETERSEN

Saa Du giver den modsatte Ordre, lille Georg!
Det maa Du ikke, saa faar han jo ingen Respekt
for mig.

SPAG

Jo, det gør han saamæn nok.

PETERSEN

Jamen jeg vil alligevel bede Dig lade være
en anden Gang!

SPAG

Ak ja, lille Dagmar, det skal jeg. Aa Herregud ja!

SNILD

Skal vi ha' Vin . . . Vin til Souperen?

SPAG

Ja, det er Pe . . . det er Dagmar! Jeg synes nu at en Bajer . . .

SNILD

Nænæ! Jeg maa holde med Frøkenen.

PETERSEN

Ja ikke sandt, Snild! Man har da kun Forlovelsesgilde én Gang.

SNILD

Man burde . . . burde kun have det én Gang, hæ, hæ, hæ! rent moralsk!

SPAG

gnaven

Ja, jeg kan nu ikke fordrage Ødselhed; og det véd Pe . . .

SNILD

Nej, bevares, bevares! men . . .

PETERSEN

ser paa sit Ur

Nu maa vi virkelig ind og klæde os paa!
Og jeg skal først ud og se til Maden.

SNILD

gnider sig i Hænderne

Gaase . . . Gaasesteg hæ, hæ! — Ja, Gæsterne kan vel snart arrivere.

SPAG

surt, ondskabsfuld

Ja, De har vel telegraferet efter Deres Kjole, Snild, siden det skal være saa fint?

SNILD

Hæ, hæ, hæ! hæ, hæ, hæ! De faar en vittig . . . en vittig Husband, Frøken Petersen! — Næ, se jeg ha'de jo tænkt at bede . . .

PETERSEN

Snild vilde gerne laane din den sorte Frakke, Spag; for hans er . . .

SNILD

ser ned ad sig

. . . noget epivok, hæ, hæ! med et mildt Udtryk.

SPAG

Og hvad skal jeg saa ha' paa da?

SNILD

mønstrer ham op og ned

De maa uvilkaarlig ha' Livkjole!

PETERSEN

begeistret

Aa ja, Spag, Du ser saa yndig ud i Kjole!

SPAG
vakler

Jamen Kraft har jo ingen, Dagmar!

PETERSEN

Hva' gør det!

SPAG

Værten maa aldrig være finere end Gæsterne,
si'er Baronen.

SNILD

De er Brud . . . Brudgom!

PETERSEN

Og fordi en Bondemand ikke har Kjole, kan
en Proprietær da godt! Aa hva', lille Georg?
Saa ta'er jeg min sorte Silkekjole paa!

SNILD

Et stateligt Par!

PETERSEN

Gud, hvor Sørensen vil glo!

SNILD

Og min lille Jensen . . . Jensen!

PETERSEN
hjertefornøjet

Hi, hi!

SPAG
prøvende

Og min hvide Vest?

PETERSEN

Naturlig!

SNILD

Sig mig engang, Hr. Spag, har Kraft nogen
 . . . nogensinde set Dem i Sjalla?

SPAG

Ikke det jeg véd.

SNILD

afgjort

Saa er ethvert Tvistemaal endt! De bør dog
 vise denne Bondemand . . . mand, at Klæder
 skaber Folk!

PETERSEN

indsmigrende

Ja, gør det nu, lille Georg?

SPAG

I Guds Navn da!

SNILD

Linned . . .? Var det muligt, at jeg ogsaa
 kunde faa lidt Linned?

PETERSEN

Ja—a; De kan gaa ind i min Mands hi, hi,
 hi . . . Forlovedes Soveværelse, der kan De faa
 det altsammen!

SNILD

Tak, Tak! — Aa, hvor det er dejligt at leve
 . . . leve!

PETERSEN

Naa, gaa nu ind og klæd Jer paa! Jeg skal først ned til Maden!

SNILD

lytter pludselig

Der kommer de fremmede . . . fremmede!

PETERSEN

Nej da!

SNILD

som før

Jo! Jeg hører Kraft!

PETERSEN

lytter ligeledes

Ja! — Og Sørensen ogsaa! Gudd! Hurtigt ud gennem Spisestuen.

SNILD

ivrig

Forsvind, Hr. Spag, fjærn Dem! De bør ikke ses, før Tidens Fylde kommer!

SPAG

tøver

Jamen, Snild, jeg . . .

SNILD

Kære Ven, gaa, il! Jeg hører . . . hører dem paa Trappen!

SPAG
stædig

Jamen hvis jeg nu vil bli'e her, Snild! Jeg kan ikke lide, at I saadan kommanderer! Det er da min Gaard!

SNILD
febrilsk

Kære Georg, vil De fordærve det hele . . . hele . . . for os! — Nu hører jeg dem ved Stumtjeneren!

SPAG

Jamen . . .

SNILD

Jeg skal nok repræsentere fyldigt!

SPAG
modstræbende hen mod Sovekammerdøren

Aa Herregud dog, jeg er vist en Vantel! Det er li'som jeg ikke længer er hjemme, i mit eget lille Hjem! Ua.

INGER
pyntet, ind med en Bakke fra Spisestuen

Her er jeg med en Flaske Portvin og none Bøjer og none Glas og none Cigarer!

SNILD

Sæt det hen paa Bordet! Og forsvind saa, mit Barn! Opdager hendes Pynt Ah, De er ogsaa kommen i Glansen!

INGER

Ja.

SNILD

Naa . . . Ja forsvind saa!

INGER

ud.

SNILD

arrangerer Bordet.

Kraft og Sørensen ind fra Entreen.

SNILD

mod dem

Aften, Aften, Herskab! Og Velkommen til!

KRAFT

Godaften, Snild! — Spag har nok faaet
Spenderbukserne paa i Aften, siden han holder
Lygte i Entreen ha, ha!

SNILD

Hæ, hæ, hæ!

SØRENSEN

der er bleven staaende indenfor Døren betagen af Stuens kunstneriske Ud-
smykning

Saa er det altsaa sandt!

SNILD

Hvilket, Dame?

SØRENSEN

At Spag har ta'et Petersen.

SNILD

Hæ, hæ, hæ! — Jeg vil ikke foregribe Begiven . . . givenhedernes Gang!

KRAFT

Ja, Gu' er det sandt!

SØRENSEN

staaende paa samme Sted, peger

Se Dem dog om, Hr. Kraft!

KRAFT

ser sig om

Død og Pine Salighed, ja! Man kan sgu se, at her er kommen en Madame til Huse ha, ha!

SØRENSEN

tørrer en Taare af Øjet

Jeg har set det altsammen inde i hendes Kommode! — Og der er Sybordet!

SNILD

Men Gud, Dame, jeg tror, De fælder . . . fælder Graad!

KRAFT

vender sig, ærgerlig

Aa, Fruentimmer skal jo altid tude! — Men hvor er Parret henne?

SNILD

Man klæder sig paa.

KRAFT

Haa, haa! fint skal det nok være!

SNILD

Men jeg er bemyndiget til at byde Dem velkommen Han skænker op i Glassene . . . velkommen, forinden jeg ogsaa for et Øjeblik trækker mig tilbage! Griber sit Glas Hr. Kraft! Frøken Sørensen . . . Men der falder mig noget ind! Hvor er min lille Skrædder . . . Skrædderfugl i Aften?

KRAFT

Hun kommer straks. Der var bare et Par Sting, hun skulde ha' ta'et paa sit eget Tøj. Hun syr jo ellers mest for andre, ha, ha.

SNILD

Glæder mig, at hun kommer! Jeg under hende virkelig et godt Maaltid Mad! — Altsaa: Hr. Kraft! Frøken Sørensen! maa jeg ønske Dem velkommen i dette Glædes . . . Glædeshus! Man drikker Og saa maa jeg et Øjeblik lade Dem ene! Med en bred Haandbevægelse mod Bordet Dér ligger Literatur . . . tur! Hen mod Spags Værelse.

KRAFT

Hvor Fanden skal De hen?

SNILD

Jeg skal klæde mig om; skifte . . . skifte
Linned etcetera! Er her igen om to Minuter!
Ud.

KRAFT

Det er en Avekåt! — Hva' Sørensen?

SØRENSEN

svarer ikke

Pause.

KRAFT

føler paa Gardinerne

Det er sgu godt Tøj! — Hva' Sørensen?

SØRENSEN

som før.

Pause.

KRAFT

Hvor Fanden mon lille Jensen bli'er af?

SØRENSEN

som før.

KRAFT

med en rask Bevægelse

Jeg tror sgu, jeg vil ha' et Glas Portvin til!
Skænker — Vil De ha et med, Sørensen? — Og
her ligger Cigarer; Fandens saa Spag river sig!

SØRENSEN

svarer ikke.

KRAFT

Naa, kom nu, og staa ikke der og mul!

SØRENSEN

nærmer sig med bøjet Hovede.

KRAFT

Værsgod! Giver hende Glasset i Haanden Hold nu paa
det, Pigebarn!

SØRENSEN

staar stiv med Glasset.

Pause.

KRAFT

løfter hendes Hovede op

Kan hun ikke grine lidt, Bollen?

SØRENSEN

smiler gennem Taarer.

KRAFT

med en energisk Beslutning

Naa, saa Fa'en da! Skal vi drikke Dus? Er
det det, hun vil?

SØRENSEN

kaster Glasset med et Udraab og slaar Armene om Kraft.

KRAFT

Ha, ha, ha! — Nu behøver hun ikke at

stikke op for Petersen. Det var jo det, der ga' hende Mavepine, hva'?

SØRENSEN

Er vi nu rigtig forlovede, Hr. Kraft?

KRAFT

Ja, for Gud og Mennesker, min Tøs, som der staar i Skriften!

SØRENSEN

omfavner ham igen

Aa, hvor jeg er glad!

KRAFT

Av, av! ikke saa hidsig!

SØRENSEN

Nu kan Petersen bare komme og gøre sig vigtig!

KRAFT

Gud forbarme sig, hvor I Fruentimmer ligner hverandre! Saadan sagde min første Kone ogsaa om en forlovet Kusine, hun ha'de!

SØRENSEN

omfavner ham paany

Nu taler vi aldrig mere om vores første Kone!

KRAFT

frigør sig

Puhh! Nej, det bli'r der nok ikke Vejr til!
Ser op og ned ad hende Véd Du, hvad der er Løgn,
Sørensen?

SØRENSEN

forventningsfuld

Nej?

KRAFT

Det er, hvis nogen er paastaaelig nok til at
regne Dig til »det svage Køn« ha, ha ha!

SØRENSEN

Uf, ja, jeg er ogsaa selv saa ked af, at jeg
er saa svær!

KRAFT

Nej, det skal Du sgu ikke være, min Pige!
Tror Du, jeg havde ta'et Dig, om Du ha'de
været saadan en Telefonstang som . . . Peger mod
Spisestuedøren.

SØRENSEN

Hi, hi, hi!

KRAFT

Ha, ha, ha! Skal vi saa drikke paa vores
egen Sundhed?

SØRENSEN

hen at skænke

Ja lad os det!

KRAFT

Men hvad tror Du Spag vil sige, naar han opdager, at Du har slaaet hans »lille Glas« i Stykker?

SØRENSEN

Jeg forærer ham seks nye! — Aa hvor jeg er glad! Naar nu Petersen kommer og presenterer: Min Forlovede! Saa vender jeg mig om til Dig og siger: Tak i lige Maade!

KRAFT

Ha, ha, ha! — Skaal Madam Kraft!

SØRENSEN

Skaal! — Ja hvornaar skal vi ha' Bryllup?

KRAFT

Naa—aa — det kan vi jo holde i Nat, hirr, hirr, hirr!

SØRENSEN

dasker ham

Fy! — Naa nu maa jeg afsted!

KRAFT

Hva' Fanden, vil Du nu osse rende?

SØRENSEN

Ja, tror Du, jeg vil være i denne her Kjole, naar Petersen skal i Stadsen?

KRAFT
godmodig

Næi, Kors bevares vel, hvor har jeg mine Tanker!

SØRENSEN

Og saa henter jeg Jensen med det samme.

KRAFT

Ja gør det! — Nu skal Snild Fanden ta' mig osse paa Potten ha, ha, ha! der bandte Mads Kraft!

SØRENSEN

slaaer Armene om ham

Farvel . . .

KRAFT
tørt

Farvel, farvel! Ja vi ses jo nok!

SNILD

ind i sort Frakke, skinnende Flipper og Manchetter, Haaret friseret og Slipset kunstnerisk knyttet. Standser brat op, da han ser Parret.

Hvad . . . hvad? bedrager . . . drager mine Øjne mig?

SØRENSEN

Gud—d—d . . . Hurtigt ud af Entrédøren.

SNILD

jovialt, gnidende sine Hænder

Aha, aha, ogsaa Du min Søn . . . Søn Absalon!

KRAFT

Ja den Vej skal vi jo alle, Hr. Grosserer!

SNILD

Maaske! Tør man ønske til Lykke?

KRAFT

Ja, værsgod! — Naa, nu er De sgu bleven fin!

SNILD

slaar ud med Haanden mod Døren, bag hvilken Sørensen er forsvunden.

Hun har et pragtfuldt Spejl!

KRAFT

Aa ja, hun er ganske godt ved Magt.

SNILD

Næ, De misforstaar mig vist, Hr. Kraft, jeg mener det gamle Arvestykke, der hænger inde paa Damens . . . Damens Værelse!

KRAFT

Naa, det Skidt! Ja, det kan De vist godt faa.

SNILD

Hun holder . . . holder det lidt dyrt!

KRAFT

Saa—aa? Det kan jeg aldrig vide!

SNILD

Vilde De maaske lægge et lille Ord ind for mig?

KRAFT

Ja, det skal vi nok faa ordnet! — Skal vi ta' et Glas?

SNILD

Saagerne, saagerne! Skænker og klinker Til Lykke og Velsignelse, Hr. Kraft! Gid Livet maa tegne . . . tegne sig rigtig lyst for Dem!

KRAFT

alvorlig

Tak i lige Maade, Snild!

SNILD

Tak, Tak! — Næ, hvad jeg vilde sige: hvor blev Damen af?

KRAFT

Hun gik hjem efter Deres Forlovede.

SNILD

disträit

Naa—aa? naa, naa! — Vil De røge? Byder.

KRAFT

Tak. Tænder Det er dog Fandens, saa Spag river sig! — Men hvor er han henne, Manden?

SNILD

Det er Toilettet! — Vil De tage Plads.

KRAFT
sætter sig

Skal han være — Brandmajor?

SNILD

Hæ, hæ, hæ! noget i Retningen, Hr. Kraft!
Stiller sig i en elegant Verdensmandsstilling op ad Chatollet og begynder
at »konversere« Har De lagt Mærke til, hvor pludselig
Temperaturen . . . turen sank i Onsdags ovre i
Sverrig?

KRAFT
rolig forundret

I Sverrig? Der er ingen Temperatur i Sverrig!

SNILD

Hva' . . . hva' sier De! Er der ingen Tempe-
ratur i Sverrig!

KRAFT
afgjort

Næi, det er der sgu ikke!

SNILD
frem

Men kære Hr. Kraft, ingen . . . ingen Tem-
peratur? Hvor vil De hen!

KRAFT
irriteret

Ja, jeg vil sgu ingen Steder! Men De véd
da vel nok, at Sverrig netop udmærker sig ved,
at der ingen Temperatur er? Det er jo et
Bjærgland!

SNILD

griber sig til Hovedet

Hr. Kraft, De forvirrer . . . virrer mig!

KRAFT

rolig

Ja—a, hvis De mener viser med Fingrene saadan en lille én, der staar i et Glas paa et Musæum . . .
 Brister pludselig i Latter Ha, ha, ha, ha—a! hirr, hirr, hirr! aa Gu' aa Gu', aa Gu', aa Gu'! næi, næi, næi, Snild, at De kunde gaa paa 'en!

SNILD

fløv

Hæ, hæ, hæ!

KRAFT

De stod saa Satans vigtig henne ved Chatollet hirr, hirr! og saa faldt det mig saadan ind at hirr, hirr! at chikanere Dem lidt ha, ha!

SNILD

Chikanere, chikanere! paa ingen Maade, Hr. Kraft!

KRAFT

De gik paa 'en, Snild! De gik paa 'en, Mand!

SNILD

Jeg indrømmer . . . rømmer at tilsyneladende . . . Men det var udelukkende af Hensyn til Dem som Gæst! Jeg anede Spøgen fra første Færd!

KRAFT

Ja, den kan De bilde Bønder ind! — Skal vi ta' en Dram til?

SNILD

ivrig

Gerne, saa gerne! Skænker Skaal, Hr. Kraft!

KRAFT

Skaal, Hr. Grosserer! Skal vi ha, ha! skal vi drikke en lille Gang paa at . . . puuu ha, ha! at Sverrig maa faa sin Temperatur tilbage lidt med det første!

SNILD

fornærmet bort

Aarr . . .

KRAFT

Hør sig mig engang: kommer Spag herind, eller kommer han ikke?

SNILD

kort

Vel kommer han!

KRAFT

Godt Ord igen!

SNILD

Jeg ynder ikke, at man har mig til bedste!

KRAFT
godmodig

Herregud, De kan jo gøre Grin med mig en anden Gang! — Sæt Dem nu her hen og lad os snakke lidt.

SNILD
sætter sig.

KRAFT
fortrolig

Sig mig: blev det til Alvor mellem Spag og Petersen?

SNILD
Min Mund er bunden!

KRAFT
Aa Sludder! Jeg faar det jo dog snart at vide alligevel!

SNILD
Jeg er ikke bemyndiget til at . . . til at foregribe Begivenhedernes Gang!

KRAFT
Ja, hvis de ikke er bleven forlovede, saa skulde da Fanden staa i det! Saa ha'de det jo ingen Jag haft med mig og Sørensen heller. Jeg gjorde det nærmest for hendes Skyld, for ellers ha'de hun jo ikke været til at nære sig med for Vand og Bedrøvelse. Jeg kunde ha' resikeret, at hun var bleven ligesaa strivret i Ansigtet som det

gamle Spejl derhjemme, jeg har lovet at skaffe Dem ha, ha! Naa?

SNILD

De er en Frister . . . Fristermand, Hr. Kraft, hæ, hæ, hæ!

KRAFT

Naa?

SNILD

Spag og Petersen — Jeg bryder mit Ord: majs enfin! — Spag og Petersen er trolovede!

KRAFT

rykker nærmere

Ja, jeg kunde jo nok vide det! — Men hvor Fanden ha'de hun faaet de Penge fra?

SNILD

holder afværgende Hænderne frem

Næ, næ, næ! Punktum!

KRAFT

Hvad vil det sige?

SNILD

Jeg mener . . . jeg tror . . . jeg . . . Det maa jeg vist snarere spørge Dem om!

KRAFT

Saa—aa?

SNILD

Ja, De vilde jo i Morges ha' fortalt . . . talt mig, hvor Spag fik sine forrige Renter fra. Formentlig er disse hentede sammesteds.

KRAFT

Tror De? ha, ha, ha! Men der blev jo sagt nej til Fuldmægtigen!

SNILD

Ja, jeg kender intet til Sagen!

KRAFT

Ikke? Saa skal De sgu høre! Jo, se der var jo præcis den samme Badulje her i Fjor! De kom jo kørende disse her Skarprettere og krævede ham. Men han vred og vendte sig som en Aal paa et Spid ha, ha, ha! og han ha'de »ingen Penge«, og naar bare de vilde gi' ham »lidt Henstand« . . .

SNILD

Hæ, hæ, hæ! ja Georg er en mærkelig . . . mærkelig Mand!

KRAFT

Og saa begyndte de jo at skrive op hirr, hirr! men saa sagde Spag, at han skulde dog se efter en Gang til . . .

SNILD

Se efter hvad?

KRAFT

hidsig

Efter Pengene, naturligvis for Satan! lad
være saadan at forstyrre mig hele Tiden!

SNILD

Om Forladelse . . . ladelse, Forladelse!

KRAFT

Hirr, hirr! og saa gik han dér ind i Sove-
kammeret. Og lidt efter var han der sgu med
dem!

SNILD

forceret

Hæ—æ, hæ, hæ!

KRAFT

Og véd De saa, hvor han havde haft dem?

SNILD

Nej?

KRAFT

I Sengen!

SNILD

I Sengen?!

KRAFT

Ja, han ha'de lavet et firkantet Hul lige midt
i Madrassen, ha, ha, ha! og dér ha'de han saa . . .

Sørensen pyntet og med Plumage paa Haaret ind fra Entreen
med **Jensen**, der ligeledes er opsmykket.

SNILD

forceret til Kraft

Hæ, hæ, hæ! meget morsomt! — Ah der er Damerne! Mod Sørensen Tillad mig at ønske Dem Held og Lykke, Dame . . . Dame, paa Deres nye Bane!

JENSEN

Godaften, Nikolaus!

SNILD

over Skulderen

Aften, Amandag!

SØRENSEN

Mange Tak, Hr. Snild! Nikker hen til Kraft De kan ikke tro, hvor jeg er glad for, at det endelig blev til noget!

SNILD

Jojo! Ægtestanden er Kvindens Kapitolium!

SØRENSEN

Ja det véd Gud, den er!

KRAFT

til Snild

Men skal De dog ikke hilse paa Deres egen Kæreste, Mand?

SNILD

Har hilst! — Haaber Du befinder Dig vel . . . vel, Amanda?

JENSEN

Aa Herregud, det er altid, ligesom vi aldrig
ha'de set hverandre før, Snild.

SNILD

pludselig hen til hende, ømt

Putte!

JENSEN

smiler straks

Hi hi!

KRAFT

Ja, det kan jeg lide! — Ha, ha! han ligner
sgu grangivelig vores Hane!

SØRENSEN

Men hvor er Hr. Spag henne og Frøken
Petersen?

KRAFT

Ja, Fa'en ved det! De holder vel Bryllup
med det samme!

SØRENSEN

naivt

Gud, tror Du!

KRAFT

Ha, ha—a! Hun er dejlig fed, det er hun!
men grusom dum!

SNILD

Hæ, hæ, hæ! De har altsaa fanget . . . fanget
Idealet, Hr. Kraft!

SØRENSEN

Aa, I . . .

SNILD

Tys, nu kommer de!

SØRENSEN

Er Petersen meget fin?

SNILD

Hun er saa fin, Dame, som det overhovedet . . .
 hovedet er et Menneske muligt at blive Galant Men
 De er finere hæ, hæ! Og min lille Jensen . . .
 Jensen er ogsaa vakker!

KRAFT

Og Spag er i Brandmajorsuniform!

SNILD

Ja, Brandma . . . Brandmajorsuni . . . Brand-
 majorsuniform med Strømpebaandsordenen hæ,
 hæ, hæ!

JENSEN

glad smilende

I er to Sludrebøtter begge to!

SØRENSEN

vendt mod Døren til Spisestuen

Un—næ—æ!

Døren er bleven aabnet af Inger.

Petersen [og Spag med hinanden under Armen træder højtide-
 ligt ind.

Petersen i sort Silkekjole med mange Puffer og Garneringer, lille
 Kappe med Fjer og brogede Baand.

Spag i Kjole, graa Benklæder og hvid Vest, samt en aldeles ny
 Frisyre. Han trækker lidt paa det ene Ben.

PETERSEN

straks hun faar Øje paa **Sørensen**, præsenterende **Spag**
 Min Forlovede!

SØRENSEN

griber triumferende **Kraft** i Armen

Tak i lige Maade!

Pause.

JENSEN

lister hen til **Snild**, bedende

Nikolaus . . .

SNILD

afvisende

Lad os ikke . . . ikke foregribe Begivenhedernes
 Gang! — Til de andre, idet han griber et Glas Maa det være
 mig tilladt at udbringe et Bæger for de tvende . . .
 tvende lykkelige Par, hvem Dagen i Dag har
 bragt . . . bragt saamegen Lykke! Skaal Hr. Spag!
 Skaal mine Damer! Gid Livet blive for dem alle
 som en Dans paa Myrter . . . Myrter og Roser!

Almindelig Lykønskning.

KRAFT

Til Lykke, lille Jensen? De har jo da osse
 hugget Dem et Mandfolk ha, ha!

JENSEN

med Graad

Tak, Hr. Kraft . . . Men jeg tror . . . ikke,
 jeg . . . holder ham . . .

SPAG
frem

Nu har den ene ikke noget at lade den anden høre, Kraft!

KRAFT

Næi! — Ja, det skulde da være det, at De gik først i Tøjet, ha, ha!

SPAG

Det gjorde jeg; men jeg ha'de jo mine Grunde, ser De — og saaden!

KRAFT

Naturligvis! — Det er Fandens saa fin De er! Jeg burde sgu osse ha' haft Knivtang paa, ha, ha!

SPAG

De har jo ingen, Kraft.

KRAFT

Næi!

SPAG

Det behøver De jo heller ikke, De hører jo til et andet Samfundslag! — Tror De, det er dyrt at gifte sig?

KRAFT

Det er allenfalds billigere at la' være! — Det er en køn Vest, De har der!

SPAG

Det har s'mæn været min salig Fars, ja; han fik den til sit Bryllup. I vor Familie har Tøjet altid været længe. — Aa Herregud ja, naar har De tænkt paa at gifte Dem, Kraft?

KRAFT

Vi kan jo holde Kalasen paa samme Dag!

SPAG

Ja det har jeg osse tænkt; og kunde vi nu faa Snild med, saa blev det jo meget billigere.

KRAFT

Ja. — Kalder Snild, hør lidt!

SNILD

der har staaet og konverseret Damerne under megen Munterhed
Hr. Kraft!

KRAFT

Kom lidt her hen!

SNILD

Undskyld et Øje . . . Øjeblik, mine Damer!

Hen til Herrerne.

KRAFT

Hør, Snild, vi staar her og taler om Bryllup . . .

SNILD
afbrydende

Hæ, hæ, hæ! Ungersvende!

KRAFT

Lad nu være med at fjolle! — Se Spag mener, at naar vi lod vos vie alle tre paa én Gang, saa fik vi det billigere. Og det kan der være noget i.

SNILD
undvigende

Jeg . . . jeg vil nu giftes i Kolding, mine Herrer! Det er en fast Tradition . . . tion hos mig.

SPAG
tager Snild i Frakkeopslaget

Jamen, saa fik vi det billigere, Snild; vi nøjedes med den samme Tale og . . . og det det ene med det andet, og Klokker og Degn og . . .

SNILD
med megen Haan

Det er vist det, man kalder . . . kalder Bunkebryllup! — Never!

SPAG

Jamen, Snild . . .

SNILD
oprørt

Vil De byde Deres Hustru at blive gift en masse, saa for mig gerne, Hr. Spag! Jeg

personlig vasker mine Hænder og rejser til
Kolding!

SPAG

Jamen, der er jo dog saamange, der bli'er
bunkegift, Snild!

SNILD

som før

Fattighus . . . Fattighuskandidater med deres
Duller!

KRAFT

Lad vos snakke med Damerne; De skal jo
dog osse med!

SPAG

hurtig, sky

Næ, næ, næ, Kraft! næ, næ, næ! Det er
noget vi Mænd be . . .

PETERSEN

frem

Hvad er det, der skal snakkes med Damerne om?

SPAG

vinker hende bort

Ikke no'et, lille Dagmar, ikke no'et!

SNILD

Det var de Herrer, der mente . . . mente . . .

SØRENSEN

frem

Naa?

SNILD

. . . mente, at de vilde holde Bryllup sammen.

PETERSEN

Ja, det var jo meget morsomt!

SPAG

glad

Ja ikke sandt, lille Sødde?

SNILD

Jamen forstaa mig ret, Frøken, De skulde vies . . . vies en bloc?

SØRENSEN

Hvad vil det sige?

SNILD

Ja, hvorledes forklare mig . . . hvorledes? . . . i Bunke!

PETERSEN

forarget

Bunkebryllup? — nej Tak! Bort.

SNILD

Hvad sa'e jeg! Til Jensen Og hvad siger Du?

JENSEN

Jeg synes, det er ligemeget, hvordan man bliver viet, Nikolaus, naar bare man kommer sammen.

SNILD
kampfuld

Ikke Spor af Delika . . . Delikatesse! Bort.

KRAFT

Jeg synes sgu, de bli'er Uvenner allesammen!
Til **Sørensen** Og hvad siger Bollen? Vil hun heller
ikke kopuleres i Masse ha, ha, ha?

SØRENSEN
skaar Armene om ham

Jeg vil, som Du vil . . .

SPAG
der er listet hen til **Petersen**

Lille Dagmar . . .

PETERSEN
vender sig fra ham

Du har ingen Agtelse for mig!

SPAG
Jo, det ved Gud, jeg har!

SNILD
frem

Naa, Frøken, Frøken! det var jo en Spøg,
det hele!

SPAG
Ja, det var en behagelig Spøg, lille Dagmar!

PETERSEN

som før

Jeg holder ikke af den Slags Behageligheder!

SØRENSEN

til **Kraft**

Saadan skulde Du siges Besked!

KRAFT

Ha, ha, ha! Ja, Du kan jo prøve paa det!

SPAG

pludselig energisk til **Petersen**

Ja, gu'bevares, lille Petersen, jeg vil saamæn ikke tigge! Værsgod, vær De kun arrig, det klæ'r Dem saa godt, værsgod?

Gaar bort fra hende.

SNILD

hen til **Petersen**

Frøken, Frøken, for Deres store . . . Deres store Kærligheds Skyld . . .

PETERSEN

hen til **Spag**, kattevenlig

Nu er det nok ham, der er arrig, lille . . . lille Mand!

SPAG

La' mig være!

PETERSEN

Men, Georg . . .

SPAG

De har jo faaet Deres Penge! Jeg skylder
Dem ikke no'et? Jeg er da Herre i mit eget
Hus, véd jeg!

PETERSEN

lægger en Arm om ham

Hys hys, hys! Saa, saa, saa! Hvad er der
dog i Vejen?

SPAG

overgiver sig

Mine Støvler klemmer! Hvorfor sa'e Du
ogsaa, jeg skulde ta' dem paa!

PETERSEN

Lad os saa gaa ind og ta' et Par andre paa
da, lille Georg!

De gaa tæt omslyngede ind i Sovekammeret.

KRAFT

i Udbrud

Nu gaar de gudhjælpeme igen!

SNILD

Ja, det er i Sandhed et lykkeligt Par!

SPAG

stikker Hovedet ind ad Døren

Vi kommer straks, Kraft! Det er mine
Ligtorne! Lukker Døren.

FRELSEMANDEN

ind fra Entreen med Hue paa

Go'avten! — Her er jeg med Nøglerne!
Hænger dem op paa Sømmet.

KRAFT

Det er godt, Rasmus.

FRELSEMANDEN

Er Proprietæren ikke til Stede?

SNILD

Han vil straks være her, min gode . . .
gode Mand!

FRELSEMANDEN

Naa; ja for jeg vilde gerne gratulere ham,
for Inger siger, at nu er han da løben sammen
med Jomfruen.

KRAFT

Det er han, Rasmus!

FRELSEMANDEN

Naa. Og saa vilde jeg si'e, at mig og Inger,
vi er da ossensaa bleven enige.

SNILD
til Jensen

Luften bæver, Amandag . . . Luften bæver
af Irotik!

Spag og Petersen ind Arm i Arm,

SPAG
glad til Petersen

Javel ja, det har jo været min gode Mors,
saa er det jo passende, at det osse blier min gode
Kones!

PETERSEN

Tak, søde Georg!

SPAG
opdager Rasmus

Ta Huen a', lille Frelsermand!

FRELSERMANDEN
tager Huen af.

Jeg har hængt Nøglerne op.

SPAG

Naa har du det.

FRELSERMANDEN

Og saa vil jeg da gratulere Proprietæren og
Jomfruen for . . .

SPAG

Tak, Tak, lille Rasmus! Aa Herregud ja!

PETERSEN

Vil Rasmus ikke drikke et Glas Vin?

SPAG

Ja vil Rasmus ikke drikke et Glas Vin, lille Frelsermand?

FRELSEMANDEN

Tak, som byder! men vi drikker da ikke Spirituaasa i Hæren.

SPAG

Naa ikke det. — Der skulde De melde Dem ind, Kraft!

KRAFT

Ha, ha, ha!

SNILD

Manden har . . . Manden har en Nyhed, hæ, hæ, hæ!

SPAG

Har du en Nyhed?

FRELSEMANDEN

Ja, jeg vilde da si'e, at mig og Inger, vi er osse bleven enige i Dag.

SPAG

Aa Herregud ja, det var som General Ry sagde til Oberstløjtnant Tværmoes: I denne Kulde løber man sammen, hi, hi!

FRELSEMANDEN

Ja—a. — Inger og mig ka' vel saa ikke gaa til Møde i Aften — næi?

SPAG

Jo, værsgod, lille Rasmus.

PETERSEN

frem

Nej, det kan I virkelig ikke! vi har jo Fremmede!

SPAG

Nej, vi har jo Fremmede, lille Frelsermand!

FRELSEMANDEN

Ja—a. — Ja saa go' Nat. Ud.

SPAG

Godnat, lille Rasmus! Husk at slukke Lygten!

SØRENSEN

der har staaet i Samtale med Snild, Kraft og Jensen, leende

De er saa forfærdelig morsom, Snild!

JENSEN

Hi, hi, hi!

KRAFT

Ha, ha, ha! Ja han er en Satan!

SNILD

smigret

Mine Damer . . . Damer og Herrer, De overøser mig! — Næ, jeg kendte en Rektor . . .

Rektor, han var vittig! Nu er han død; men engang sagde han til mig — Det maa De høre, Hr. Spag og Frøken Petersen! Spag og Petersen kommer. Snild forklarer Det var en afdød Rektor, der engang sagde til mig: Min kære Hr. Snild, sagde han, jeg ser . . . ser, at De har aflagt mig et Besøg i Dag. Ja, sagde jeg, Hr. Rektor, jeg har tilladt mig at søge Dem . . . søge Dem i Deres Hjem . . . hjem søge Dem, hæ, hæ, hæ! Ingen Forstaaelse hos Auditoriet — Hm! Men saa sagde Rektoren — Han er død, desværre! men han var mig en trofast Ven, og vi spøjte meget sammen . . . sammen i levende Live! — saa sagde han: Ja, Hr. Snild — hæ, hæ, hæ! det var virkelig meget morsomt! — Hr. Snild, jeg har set, at De har været ved min Dør, ti jeg saa — Nu kommer det! — saa, at De havde — Der er det! — postet . . . postet Deres Visitkort ned i — hæ, hæ, hæ! ned i min lille Putkasse! — Hæ, hæ, hæ! Hva'? hva'?

KRAFT

i Udbrud

Ha—a—a, ha, ha! Den Djævel! Den Djævel!

Alle le med Undtagelse af Spag.

SNILD

Ja var det ikke meget . . . var det ikke meget aandrigt: Postet . . . postet Kortet ned i Putkassen? Vidunderligt!

SØRENSEN

Ja han maa ha' været en meget begavet Mand!

JENSEN

Var det ham i Kolding, Snild?

SNILD

Det var ham i Kolding, ja! En meget lærd Mand ogsaa! Han samlede paa gamle Daaser . . . Daaser og havde flere Eksamener paa én Gang.

SPAG
gnaven

Det var ham, de kaldte Smækmejer, fordi han var saa fed?

SNILD

Det var Smæk . . . Smæk-Meyer, ja! Men det var ogsaa hans eneste Fejl! — Nu skal De høre — hæ, hæ! — Hans Hustru hed Katinka hæ, hæ, hæ! — en hæderlig Kvinde! lavede en aldeles fortræffelig . . . træffelig Sildesalat! men var lidt stille anlagt, lidt tungsindig; sad ofte og græd i Tanker, hvad mange Kvinder . . . Kvinder ynder! — Men saa gik Rektoren altid hen og lagde sin Arm om hende — saaledes som jeg nu for Eksempel gør om min lille Jensen . . . Jensen — og saa sa'e han — hæ, hæ, hæ! — hvad ka — Nu kommer det! — hvad ka . . . — De husker, at Fruen hed Katinka! — hvad ka . . . — Der er det! —

hvad katinker Du paa, min Stump? — Hva'?
Hva'? hæ, hæ, hæ! Ikke? Hva'?

KRAFT

brøler

Haa—aa, haa, haa, haa! næi, næi, næi! —
Hvad hedder Du til Fornavn, Sørensen.

SØRENSEN

lidt genert

Severine . . .

KRAET

Severine hun kan grine! ha, ha, ha!

SNILD

Maa jeg, maa jeg? Hæ, hæ, hæ! — Frøken
. . . Frøken Petersen hedder Dagmar. Kunde
man saa ikke — hæ, hæ, hæ!

KRAFT

utaalmodig

Naa, kom nu med det!

SNILD

Kunde man saa ikke, naar Hr. Spag . . .
Spag for Fremtiden har haft en urolig Nat —
kunde man saa ikke passende anvende den Tale-
maade — Nu kommer det! — at Dag hæ, hæ,
hæ! — Der er det! — at Dagmaren har redet
ham?

KRAFT

hyler

Ha—a—a, ha, ha, ha! Satan, Satan! Dagmaren har redet ham! hirr, hirr, hirrrr! De er dog en Ildhund, Snild!

SNILD

smigret

Hæ, hæ, hæ — hæ!

SPAG

endelig

Hi, hi! ja Snild er god. Men han er heller ikke Landmand.

KRAFT

Hør, jeg er sgu bleven sulten ovenpaa alt dette her Grineri! Skal vi ikke snart spise, Frøken Dagmaren? ha, ha!

PETERSEN

Jo, nu skal jeg gaa ud og faa rettet an!

SØRENSEN

Jeg gaar med, Fru Spag! Vi har jo næsten ikke faaet talt sammen. — Gaar De osse med, Fru Snild?

JENSEN

Hi, hi! Ja gerne, Fru Kraft!

SNILD
til Sørensen

Dame, et Ord! — Hæ, hæ! De husker . . .
husker at jeg er en Ynder af Deres Spejl; kunde
vi ikke . . .

SØRENSEN

Hør, véd De hvad, Snild: Jeg vil saamæn
forære Dem det!

SNILD
overrasket

Hvad . . . hvad si'er De, De vil?

SØRENSEN

Ja, jeg vil saamæn! For jeg er saa glad!
Skælmस्क Og De er saa sød!

SNILD

Hæ, hæ, hæ! — Men det kan jeg paa ingen
Maade . . . Maade ta' imod, Dame!

SØRENSEN

De kan jo saa gi' mig noget til mit Bryllup!

SNILD
glad

Det er . . . det er en fysisk Aftale! Begeistret
De har gengivet mig min Tro paa Kvinden!

PETERSEN
Døren

Kom nu, Sørensen!

SØRENSEN

tager **Jensen** ved Haanden og hopper afsted

Her er vi!

Damerne ud.

SNILD

i Velvære

Hvor er der dog mange prægtige Mennesker
 . . . Mennesker til!

SPAG

i Samtale med **Kraft**

Vi kan da vel tale, Kraft!

KRAFT

ophidset

Gu' kan vi ej!

SNILD

nærmer sig

Tør jeg spørge . . . spørge?

SPAG

til **Kraft**

Som jeg si'er, de danske Landmænd slaar en
 Kolbøtte!

SNILD

forfærdet

Gudbe . . . bevares!

SPAG

Og se nu er der jo ogsaa dette her med
 Svinene, Kraft, kommet til!

KRAFT
slaar i Bordet

Jeg vil se Deres Svin, og Dem sæl, og Deres Kør og Faar, og Frøken Petersen, og Deres Livkjole og Bukser og Støvler og Ligtorne og Fanden og hans Oldemor hængt i det højeste Pæretræ og helt ned ad Stakittet lige ud til Landevejen! forstaar De det? Bort.

SNILD
Mine Herrer, mine Herrer . . .

KRAFT
Aa, det er det gamle Jolrehode, der bringer mig helt fra Recepterne!

SPAG
De er saa hidsig, lille Kraft.

KRAFT
Det er jeg! Og det er jeg stolt af!

SPAG
Vi kan da tale, véd jeg.

KRAFT
Nej! — Jeg kan meget godt lide Dem, og De er min Nabo; men De er . . . De er en Mikstumkompositum! Og det har jeg sagt Dem før!

SPAG

Nej, det har De aldrig sagt, Kraft!

KRAFT

fortsættende

Og De maa Fanden galeme kysse Deres Gud til, at der er et Fruentimmer, der i det hele gider haft Dem, De Skvadderhas! Begynder pludselig at smaale, idet han samtidig peger paa Spag Han, ha, ha—a! han ligner sgu . . . hva' Grosserer? . . . han ligner sgu, hirr, hirr! han ligner sgu: Temperaturen i Sverrig!

SNILD

fniser.

SPAG

irriteret

Jeg vil sige Dem én Ting, Kraft . . .

KRAFT

afbrydende, godmodig

Men vi kan jo være lige gode Venner for det, Spag, hva'? — Kom nu og lad os ta' en Dram! Skænker op Naa: Skaal og til Lykke med Bierne, enten de saa sværmer eller ikke, ha, ha!

SNILD

En Cigar, Hr. Kraft? — Hr. Spag?

SPAG

Jeg ryger ikke, Snild, véd De!

KRAFT
tænder

Det er sgu underligt, Spag! røg De heller-
ikke, da De sjakrede med Cigarer?

SPAG

Jo, da røg jeg for meget!

KRAFT

Aha, der bist die Hund begrafen! ha, ha!
Man sidder omkring Bordet.

SNILD

Hørte De, Hr. Kraft, at Frøken Søren . . .
Sørensen forærede mig sit Spejl?

KRAFT

Gjorde hun det? Det var jo pænt af hende.

SNILD

Ja hun er en sjælden Kvinde! Til Spag Kunde
vi nu ikke, mens vi er ved det, Hr. Spag, kunde
vi saa ikke faa afgjort vor lille Handel om Skabet?

KRAFT

Hvad er det for et Skab?

SNILD
nonchalant

Aa, det er den gamle, værk . . . værkbrudne
Tingest, Hr. Spag har staaende inde i sit Sove-
værelse.

SPAG

tilfreds-ondskabsfuld

Det er s'mæn ikke længer mit, lille Snild,
hi, hi!

SNILD

springer op

De har da ikke . . . ikke . . . ikke overladt
det til denne Baron, denne . . . denne Straajunker?

SPAG

Næ, jeg har saamæn ikke; jeg har giet min
Forlovede det; hun bad mig om det, da vi
skiftede Støvler.

SNILD

opklarende

Hæ, hæ, hæ—hæ!

SPAG

arrig

Hva' griner De af?

SNILD

Af ikke noget! Af . . . af aldeles intet!
Jeg kom bare til at tænke paa det gamle Ord:
fromme som Duer og snilde . . . snilde som
Slanger hæ, hæ!

KRAFT

Hvad Fanden rager det Skabet?

SNILD

Næ . . . næ aldeles . . . deles heller ikke!

Pause.

KRAFT

gaber og strækker sig

Saa skal man da giftes igen!

SNILD

Tja—a . . .

SPAG

Aa Herregud, ja, jeg er saa bange!

KRAFT

revner

Ha—a, ha, ha!

SNILD

fniser

Hæ, hæ, hæ!

SPAG

arrig

Ikke for det nej, naturligvis! Men bare det
gaar!

KRAFT

Det gaar sgu nok! Man er jo da Mand for
at skrive Programmen, som det hedder!

SPAG

Ja, er man nu det, Kraft?

KRAFT

Vel er man saa! Hva' Snild?

SNILD

Man faar den Hustru, man fortjener . . .
tjener, Hr. Kraft!

SPAG

stille, drømmende

Se jeg ha'de nu altid tænkt mig, at jeg
vilde ha' en lille ung Pige, saadan en lille Rosen-
knop med et rødt Ansigt og gult Haar og —
og det ene med det andet!

KRAFT

Ja—a . . .

SNILD

Det gaar jo ikke altid, som man tænker . . .
tænker, Hr. Spag!

SPAG

Næi! — Det var som Overtoldinspektør
Obelitz sagde til . . .

KRAFT

afbrydende

Aa, De faar sgu en dygtig Kone, lille Spag,
hende er der ikke noget at klage paa!

SPAG

Vil De bytte, Kraft?

KRAFT

Næi! — Ja skidt, hvis Rine vil ha, ha!

SPAG

Petersen er saa heftig, Kraft; Deres er mere rolig; og saa er hun osse fed . . .

SNILD

Kære Hr. Spag, De . . .

SPAG

Hold Mund, Snild! — Fortsættende . . . og det er vist med Menneskene li'som med Dyrene, tror jeg, de fede er de frommeste.

KRAFT

Saa fed hende op!

SPAG

Aa Herregud ja, men hun hører vist til samme Race, som Faraos de syv magre Kør; og saa nytter det jo ikke Kraft!

KRAFT

hidsig

Nu begynder De paa Deres Vrøvl igen!
Hvorfor har De saa taget hende da?

SPAG

Fordi hun har ar . . .

SNILD
advarende

Georg!

SPAG
med et Suk

Fordi jeg elsker hende!

KRAFT

Ja vil De saa være saa venlig at holde Deres
Bøtte!

SPAG
stille, halvt for sig selv

Ak ja, det er ikke saaden, det er ikke saaden!
Ingen véd, hvad Fremtiden kan bringe,
Kraft! — Bare Ens gode Mor levede! — Og nu
har jeg osse skilt mig ved Skabet . . .

Damerne ind fra Spisestuen. Døren bliver staaende aaben. Man ser **Inger** staa stiv med en Bakke. Og man ser et hyggelig dækket Aftensbord. Over Bordet en Hængelampe, der kaster sit Lys ned over Fade, Tallerkener, Flasker og Glas.

PETERSEN

Herrerne er vel næsten overventendes?

KRAFT

Ja, det skal smage at faa puttet no'et i Skind-
posen, ha, ha!

SNILD
snøftende mod Spisestuen

Hvilken Duft af Gaas! Som Lavendler . . .
vendler og Roser!

SPAG
paa Tærne

Jeg synes, der er saa mange Vinglas!

PETERSEN

Tør jeg bede Dem tage Damer mine Herrer!
Hen til Spag Byd mig saa Armen, lille Georgemand
— næ, den anden, den anden!

SPAG
idet de gaar

Der er vel Kartoffler, lille Peter . . . Dagmar?
Du ved, jeg kan ikke taale Rødkaal.

PETERSEN

Naturlig! Ind.

KRAFT
slaar sin Arm om Livet paa Sorensen

Kom saa Rinemor, nu skal vi ind og ha'
no'et i Skrutten!

SØRENSEN
lægger Hovedet mod hans Skulder

Jeg elsker Dig, min tykke Mand! Ind.

SNILD
byder galant Jensen sin Arm

Skal vi foregribe . . . gribe Begivenhedernes
Gang, Amandag?

JENSEN
klynger sig til ham

Aa mange Tak, Nikolaus!

SNILD

idet de gaar

Gaasesteg . . . Gaasesteg med Rødkaal sætter jeg personlig højest af alt! — Næst efter Dig, Putte, naturligvis hæ, hæ, hæ! Ind.

Man placerer sig om Spisebordet: **Spag** ved venstre Bordende, **Petersen** ved højre. **Snild** og **Jensen** med Ansigtet, **Kraft** og **Sørensen** med Ryggen mod Tilskuerne. Man spiser, Herrerne skænker Rødvin for Damerne. **Inger** gaar rundt med Sauce, Rødkaal og Kartoffler.

PETERSEN

Smager Gaasen, Hr. Kraft?

KRAFT

spisende

Storartet!

SPAG

Hvad er det for en, Du har slagtet, lille Dagmar?

PETERSEN

Det er den store, hvidbrogede, der haltedede.

SPAG

Herregud, det var jo den fedeste! Du kunde da gerne ha' ta'et en anden!

SNILD

slaar paa sit Glas og rejser sig

Mine Damer . . . Damer og Herrer! Irotiken er en af Livets højeste Magter . . .

SPAG

Vil Du gi' mig en Kartoffel, lille Inger!

SNILD

. . . højeste Magter. Allerede vore første
Forældre laa under . . . under for den . . .

SØRENSEN

Hvor det Menneske har Gaver, Kraft.

KRAFT

spisende

Storartet!

SNILD

Og vi er alle mer eller mindre blevet dens
Bytte! Baade jeg personlig og . . . og de
andre. — Maa jeg derfor bede Dem tømme Deres
Glas for min højagtede Ungdomsven Hr. Spag
og hans trofaste Nabo Hr. Kraft! De begge har
valgt sig Ægtehustruer af dette Lands . . . dette
Lands fagre Døtre! De fortsætte dette Samliv
alle fire, som det er begyndt to og to i Enighed,
Kærlighed og Sam . . . og Samdrægtighed. —
Skaal!

KRAFT

Det var sgu en storartet smuk Tale, hva'
Spag?

SPAG

surt

Ja—a . . .

SØRENSEN

betaget

Det var som at høre Pastor Faaborg!

JENSEN

Tak, Snild, for det Du sagde om Kærligheden!

PETERSEN

Ja, det kom fra Hjertet! — Skaal, Snild!

SNILD

begeistret af Forfatterglæde

Skaal, Frøken Petersen! Skaal Amandag!
Skaal Allesammen! — Leve den lille Gud Amorsen,
den store Iros!

ALLE

rejser sig

Hurra—a—a!

Man klinker og sætter sig.

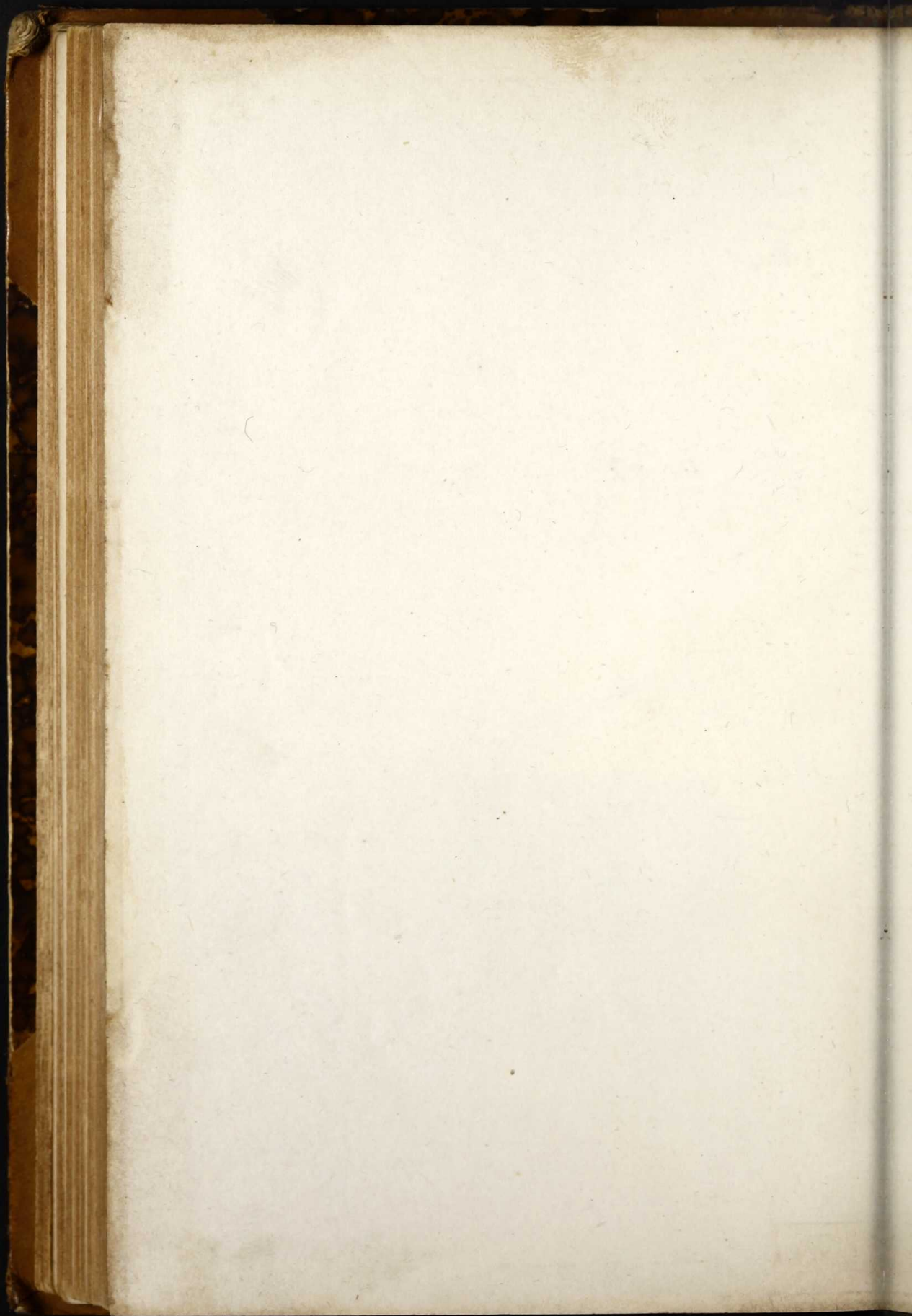
SPAG

Lad os saa faa et Stykke Gaasesteg til, lille
Petersen, nu da den alligevel er slagtet.

Gaasestegen bydes rundt.

Tæppe.

JOHN KGL. HOF-BOGBINDER
JACOB CARL PETERSENS
BOKH.
GOTHERSGADE 14.

